

BLAŽOVICKÝ POUTNÍK

2020

Obsah

Kdo je to Ježíš?	1
Farní evangelizační buňky (FEB)	3
Putování z Blažovic do Fatimy	5
Cesta do Fatimy a Santiaga	9
Svatá Anežka Česká	10
Pěší pout' ke svaté Anežce do Prahy	10
Za svatou Anežkou autobusem	13
Nalezení ostatků Anežky České	13
Velká pěší pout' 2020	14
Sekulární františkánský řád	15
Národní pout' do Říma	15
k výročí svatořečení Anežky České	15
Farní dům Šebestiána Kubínka	16
Dívčí olympiáda	16
Chránová hudba v Blažovickém filiálním kostele	17
Malá mše VÁNOČNÍ GLORIA	18
Proti přitažlivosti zemské do výše volím pád...	18
Misijní jarmarky	20
Pozvánky pro mladé	20
Posilněme PULS naší diecéze!	20
Křty a svatby v loňském roce	20
Růžencové úterý a neděle	20
Děkovná pout' do Maria Zell	21
Farní den	23
Neodbytný Poutník se ptá Kateřiny	24

Audience u papeže při předávání sochy sv. Anežky. (K čl. na str. 15)

Kdo je to Ježíš?

Milí přátelé, co byste řekli tomu, kdybychom se společně zastavili nad tématem: Kdo je to Ježíš? Tímto tématem se zabývá i jedno z asi 15 setkání tzv. Alfa-kurzů a docela se mi líbilo. Zkusím se tedy o to s vámi podělit.

Otázku: „Kdo je Ježíš“ bych si měl asi pokládat častěji, protože zjišťuji, že k Němu přistupuji přesně podle toho, jak Ho vnímám. To koneckonců není nic neobvyklého, protože tak přistupuji i ke každému člověku. Pokud ho vnímám nějak pokřiveně, pak i můj přístup k němu je pokřivený, nedobrá. A tak jako musím stále očišťovat svůj pohled směrem k člověku, tak i vůči Ježíši.

O Pánu Ježíši víme, že existoval. Slyšel jsem, že v jednom ruském komunistickém slovníku bylo napsáno, že Ježíš je mýtickou postavou, která nikdy neexistovala. Jenže žádný seriózní historik by toto dnes netvrdil. Existuje totiž mnoho důkazů o tom, že Ježíš žil, a to nejen z křesťanských spisů, ale i nekřesťanské spisy Ježíšovu existenci potvrzují. Tak např. římský historik Tacitus o Ježíši mluví. Nepřímo i Suetonius. Pak máme svědectví u židovského historika Josefa Flavia, který se narodil roku 38 po Kr. a píše: *Ježíš, moudrý člověk, lze-li jej vůbec člověkem nazvat, neboť činil podivuhodné věci, učitel těch, kdo přijímají pravdu s radostí, získal mnoho židů i mnoho pohanů*. Pak Josefus pokračuje o jeho ukřižování a údajném vzkříšení a dodává, že *sekta křesťanů, kteří se tak jmenují po něm, nevyhynula dodnes*. Existují tedy důkazy mimo NZ o tom, že Ježíš žil, ale existují i v NZ.

Lidé někdy zpochybňují text NZ jako velmi starý a drahými lety pozměněný, tedy již značně nepřesný, je-li vůbec možné v něm něco pokládat za pravdu. Jak tedy můžeme vědět, že to, co se tam píše, je věrné tomu, co bylo psáno tehdy? Odpověď je, že to můžeme vědět, a to velmi přesně. Existuje totiž věda nazývaná „textová kritika“, je to snaha o přiblížení se co nejvíc pravdě na zá-

Pokračování na str. 2.

Pokračování ze str. 1.

kladě studia textů. Podle textové kritiky platí, že čím je kratší časová mezera mezi originálem a nejstarší dochovanou kopií a čím víc kopií máme, tím méně existuje pochybností o originálu.

F. F. Bruce např. ukazuje, že v případě *Zápisků o válce galské* od Caesara máme devět nebo deset rukopisů, z nichž nejstarší byl napsán až 900 let po době, kdy Caesar žil. Ze čtrnácti knih Tacitových dějin se dochovalo pouze dvacet rukopisů; ze šestnácti knih jeho Análů máme deset částí jeho dvou velkých historických děl pouze ve dvou rukopisech – jeden z devátého a druhý z jedenáctého století. Dějiny od Thukydidy známe z osmi rukopisů datovaných asi do roku 900 n. l. Totéž platí i o dějinách Herodotových nebo u *Historie římské* od Livia, u které existuje asi dvacet dochovaných rukopisů z nichž nejstarší je právě z období 900 n. l. Navzdory velkým časovým odstupům a relativně malému počtu rukopisů však žádný učenec o hodnověrnosti těchto děl nepochybuje.

Co se týče NZ, tak ten byl napsán přibližně v letech 40–100 n. l. a kompletně dochované rukopisy NZ se datují do roku 350 n. l. Papyry, obsahující většinu spisů NZ, pocházejí ze třetího století a máme dokonce zlomek Janova evangelia, který se datuje kolem roku 130 n. l. Existuje více než 5 000 řecky psaných rukopisů, více než 10 000 latinsky psaných rukopisů a 9 300 rukopisů psaných v dalších jazycích. Více než 36 000 citací z NZ se rovněž nachází ve spisech prvních církevních otců. Jeden z největších textových kritiků F. J. A. Hort řekl: „Co se různorodosti a úplnosti důkazů týče, nemůže se NZ rovnat žádný z ostatních starých spisů“

Otázka tedy nyní zní: „kdo je to ten Ježíš Kristus, o kterém se tak často píše?“ Víme, že žil, víme, že byl plně člověkem. Možná znáte film „Poslední pokušení Krista“, mně se moc nelíbil, ale to teď není důležité. Slyšel jsem však, že jej Martin Scorsese natočil, aby ukázal Ježíše jako skutečného člověka. O tom však dnes asi nikdo nepochybuje, že byl člověkem. I v evangeliích se píše, že byl unavený, měl hlad, cítil bolest... i emoce měl, jako každý jiný člověk, hněval se, měl strach, miloval, byl smutný, pracoval, byl pokoušen,

prostě člověk každým coulem. Ovšem křesťanství tvrdí, že byl víc než jen člověk. Že je zároveň i Božím Synem, tedy byl nejen skutečným člověkem, ale je i skutečným Bohem.

Hodí se tedy podívat se na to, co o sobě říkal Ježíš sám. On mnoho z toho, co říkal, totiž vztahoval na sebe a i když nikdy neřekl přímo: „já jsem Boží Syn“, tak vše, co říká, odkazuje na to, že o tom měl poznání. Vlastně lidem říkal: *chcete-li mít vztah s Bohem, musíte přijít ke mně (Jan 14,6)*. Skrze vztah s Kristem získáváme vztah k Bohu.

Mnozí psychologové a sociologové definují člověka jako toho, který hladoví po bezpečí, jistotě, lásce, smysluplnosti... a Ježíš říká: *Já jsem chléb života, kdo mne přijme, nebude hladovět (Jan 6,35)*.

Mnozí lidé chodí v temnotě, propadají depresím, zklamání, zoufalství... Ježíš říká: *já jsem světlo světa (Jan 8,12)*.

Mnoho lidí se bojí smrti a Ježíš říká: *nebojte se, já jsem vzkříšení a život, kdo ve mne věří, bude žít, i kdyžby zemřel a nikdo kdo ve mne věří, neumře navěky (Jan 11, 25-26)*.

Mnoho lidí klesá pod tíhou starostí, pod tíhou svých vin a Ježíš vyzývá: *Pojďte ke mně všichni, kdo jste obtíženi a já vás občerstvím (Mt 11,28)*.

Lidé nevědí, koho následovat, aby nebloudili, je krize autorit a Ježíš vybízí: *Pojďte za mnou (Mk 1,17)*. Ježíš také řekl, že přijmout jeho, znamená přijmout Boha (*Mt 10,40*) a vidět ho, znamená vidět Boha (*Jan 14,9*).

Ježíš se i choval jako Bůh: ochrnutému řekl: odpouštěj se ti hřích (*Mk 2,5*), což může skutečně jen Bůh. Když jiní o něm tvrdili, že je Bůh, tak to nevyvracel nebo to i potvrdil: Velekněží se ho ptali, je-li Mesiáš, syn Požehnaného, tak odpověděl: *Já jsem*. Na to velekněz roztrhl své roucho s výkřikem, že se rouhá, neboť dělá ze sebe Boha (*Mk 14,61-61*). Když po svém zmrtvýchvstání Tomáš vyznává *Můj Pán a můj Bůh*, tak mu to nerozmlouvá, ale říká: protože jsi mě viděl, tak věříš, ale blahoslaveni jsou ti, kteří věří, i když mě neviděli (*Jan 20,29*). Ježíš tedy chápal sebe jako Boha.

Když však někdo dělá taková prohlášení, je třeba je zkoumat. Existují totiž lidé, kteří o sobě tvrdí různé

věci, např. v psychiatrických léčebnách. Mnozí si i něco namlouvají, někdo říká, že je Napoleon, někdo zase, že je papež, ale nejsou jimi. A Ježíš tvrdí, že je Boží Syn.

Existují tři možnosti. Buď nevěděl, že to, co říká, není pravda, a tedy byl blázen. Nebo to věděl, že to, co říká, není pravda, tak to byl podvodník a zlý člověk. A třetí logickou možností je, že to byla pravda.

Já mám velmi rád britského spisovatele C. S. Lewise, protože u něho vnímám, že nepropadá žádné naivitě, naopak si velmi promyslí, co řekne. A on napsal: *Pouhý člověk, který by říkal to, co Ježíš, by nebyl učitel morálky, byl by to buď blázen na úrovni člověka, který o sobě říká, že je sázené vejce, nebo by to byl ďábel. Musíte se rozhodnout, buď tento muž byl a je Syn Boží, nebo je blázen, či něco horšího, ale nechodte s tím blahosklonným nesmyslem, že to byl velký učitel, tuto možnost nám Ježíš nenechal otevřenou, neměl to ani v úmyslu*.

Jaké důkazy tedy potvrzují to, co Ježíš řekl?

Podívejme se na Ježíšovo učení. To se pokládá za největší učení, které kdy kdo vyslovil. Ježíšovo učení je základem veškeré západní civilizace. Na jeho učení je založeno mnoho zákonů. A ačkoli máme pokroky v doslova každém oboru vědy a techniky, cestujeme mnohem rychleji, víc toho víme, a přesto po 2 000 letech nikdo mravní nauku Ježíše Krista nedokázal zlepšit. Mohlo by takové učení pocházet od podvodníka nebo blázna?

Když se podíváme na jeho skutky. Ježíš řekl, že jeho skutky jsou důkazem, že je jedno s Bohem. Tohle je dobrá odpověď pro ty, kteří tvrdí, že křesťanství je nuda. Ježíš na svatbě v Káni proměnil vodu ve víno. Vzal jídlo pro jednoho člověka a nasytil jím 5 000 mužů kromě žen a dětí a ještě zbylo. Ovládal živly, utišil bouři, poručil větru a on utichl. Dovedl vracet zdraví. Zázračně uzdravil ochrnutého, slepému vrátil zrak, osvobodil ty, které svíral zlý duch a dokonce některé probudil opět ze smrti k životu. A když ho přibíjeli na kříž, jeho láska dostoupila k vrcholu a on říká: *Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí (Lk 23, 34)*. Jedná tak špatný nebo pomatený člověk?

Podíváme-li se na Ježíšův charak-

ter, tak vidíme, že ztělesňoval svrchovanou nesobeckost; byl pokorný, ale ne slabý; byl radostný, ale nikdy ne na účet druhého; byl laskavý, ale nemazal med kolem pusy. Byl mužem, na kterém nemohli najít chybu dokonce ani jeho nepřátelé a jeho přátelé říkali, že je bez hříchu. Mohl by snad někdo tvrdit, že člověk takového charakteru byl špatný nebo nevyrovnaný?

Ježíš svým životem naplnil asi 300 proroctví Starého zákona, která o Mesiáši pronesli lidé během předcházejících 500 let. A i kdyby nás mohlo napadnout, jestli vychytralou náplní jeho života nebylo naplňovat vše, co bylo o Mesiáši předpověděno, tak mnohé z toho Ježíš jako člověk nemohl vůbec nijak ovlivnit. Např. přesný způsob jeho smrti či jeho narození.

A potom základním kamenem celého křesťanství je Kristovo vzkříšení. Někteří se snaží tuto těžko uvěřitelnou skutečnost osvětlit různými způsoby. Např. že Ježíš, když ho snímali z kříže, ještě žil a poté se zotavil. Jenže římské bičování už samo o sobě přežil málokdo. Pak ho přibili na kříž. Vojáci byli zjevně přesvědčeni o jeho smrti, jinak by jeho tělo nesundali, dokonce mu pro jistotu ještě probodli kopím bok a vyšla krev a voda, tedy podle znalostí dnešní medicíny již došlo k oddělení sraženiny a séra, tedy pádný důkaz smrti. Pak ho pohřbili a zavalili hrob obrovským kamenem a ještě ho vojáci hlídali. Kdyby nechali vězně uprchnout, čekal by je trest smrti.

Některé teorie uvádějí, že učedníci jeho tělo ukradli a rozšířili pověst

o jeho vzkříšení. Pomineme-li, že hrob byl hlídán, tak je to psychologicky velmi nepravděpodobné, neboť učedníci byli, když Ježíše zatkli, k smrti vyděšení a když zemřel, tak zklamáni a velmi sklíčení. Bylo třeba opravdu něčeho mimořádného, když to následně proměnilo Petra v neohroženého muže, který svým kázáním o letnicích obrátil tři tisíce lidí. Navíc, když zvážíme, co museli pro svoji víru apoštolové vytrpět: bičování, mučení, většina i smrt... Zdá se nesmyslné, že by to všechno podstoupili pro něco, o čem by věděli, že to není pravda.

Další teorie tvrdí, že Ježíšovo tělo ukradli představitelé veřejného života. Tak to je nejméně pravděpodobné, protože proč by ho pak skrývali, když se pokoušeli umlčet zvěsti o Ježíšově zmrtvýchvstání?

Zvláštní je též Janův popis lněných pláten v již prázdném hrobu. Byly jako motýlí kukla, jako by Ježíš bez rozmotání jen tak prostoupil skrze lněná plátna. Není divu, že Jan uviděl a uvěřil (*Jan 20,8*).

I Ježíšovo zjevení se svým učedníkům po svém zmrtvýchvstání těžko nazvat halucinacemi. Nejsem psychiatr, ale vědci popisují, že k halucinacím dochází u lidí hodně vzrušených a neurotických s velkou představivostí, což učedníci moc nebyli. U statných rybářů, výběřčích daní a skeptiků jako Tomáš, halucinace nebývají. Navíc halucinace může mít jeden člověk, ale Ježíš se ukázal více než 550 lidem. A konečně halucinace jsou subjektivní, není v nich žádná realita. Ježíše však

bylo možné se dotknout, jedl kus pečené ryby, připravil učedníkům snídani...

Ježíšovo vzkříšení mělo také razantní dopad na celý svět. Vznikla církev a ohromnou rychlostí rostla a zaplnila svět. To není důsledek nesmyslu.

Zkušenost s Ježíšem nemělo jen těch několik blízkých Ježíšovi, ale zakusilo ji mnoho lidí po celém světě během celého věku. Líbila se mi odpověď jednoho muže, který když vyznal, že Ježíš žije, ozval se jiný ironicky: „*jak to víte?*“ A on odpověděl: „*Dnes ráno jsem s ním půl hodiny mluvil!*“ To mohu potvrdit i já a se mnou milióny křesťanů, kteří prožívají Ježíšovu blízkost v různých situacích života, která až hmatatelně potvrzuje, že Ježíš žije. A nejvíce to pociťuji v Jeho milosrdenství.

Pokud jsme poznali, že existují pouze tři logické možnosti, že Ježíš je buď Boží Syn, nebo je blázen nebo podvodník a když jsme pak prošli možností jeho života, pak jsem přesvědčen, že Ježíš nebyl ani blázen, ani špatný člověk. Naopak všechno, co dosud o Kristu vím, mě zcela utvrzuje v poznání, že je nejen pravým člověkem, ale i pravým Bohem.

Jak říká Sherlock Holmes: „*Jakmile vyloučíte nemožné, všechno ostatní, co zbude, byť je to jakkoli nepravděpodobné, musí být pravda.*“ A já jsem poznal, že všechny ostatní teorie, co se ke mně dosud dostaly, nedokázaly logicky před zprávou evangelia jakkoli obstát.

A proto chci Bohu moc poděkovat za milost víry, za to, že ho smím poznávat. Amen.

o. David

Farní evangelizační buňky (FEB)

Audience u papeže

18. listopadu 2019 přijal papež František 7 tisíc členů tzv. Farních buněk evangelizace, mezinárodního hnutí, které si připomíná 30. výročí svého vzniku.

„Užitek vašeho nasazení odráží množství se buňky, které jsou dnes ve všech částech světa. Nikdy se nepřestávají ubírat cestami, na které vás posílá Duch Vzkříšeného Pána. Nenechte se zabrzdit strachem z novot a nezpomalujte svůj krok, objeví-li se těžkosti, jež jsou při hlásání evangelia nevyhnutelné. Jste-li učedníci i misionáři zá-

roveň, nemůžete nikdy přijít o nadšení! V únavě ať je vám oporou modlitba k Duchu svatému - Utěšiteli, a ve slabosti vnímejte sílu komunity, která nedopustí, abyste byli ponecháni sami sobě. V našich farnostech bývá mnoho aktivit, které však neovlivňují život lidí do hloubky. Také vám je proto svěřen úkol oživovat naše farní společenství především v této době. Nezapomeňte, že pokaždé, když někoho potkáte, jde o opravdovou událost, která může změnit život lidí. [...] Když je setkání plodem křesťanské lásky, mění život, protože se hluboce dotýká srdce lidí.“

Tolik z promluvy papeže Františka ke členům FEB. V naší farnosti se scházíme po vzoru evangelizačních buněk více než rok. Setkání s papežem se nikdo z nás bohužel nezúčastnil. Jednou týdně se setkáváme při modlitbě a podle možností jezdíme na sobotní adorace do Tvarožné. Modlitba i adorace před Nejsvětější svátostí je pro nás velkou posilou a povzbuzením ke hlásání radostné zvěsti evangelia.

Evangelizační buňky, stejně jako buňky biologické, mají růst a dělit se. Přijměte pozvání ke společné modlitbě, sdílení života z víry a společné ado-

raci. Těšíme se na vás! Každý je vítán! Nebojte se zeptat! Info u Bárteků a Řičánků.

Jana Bártková

Modlitba FEB

*Ježíši, jediný Pastýři svého stáda,
Ty, který jsi nás všechny povolal
stát se rybáři lidí,
uschopni nás k poslání,
které jsi nám světil.
Učiň nás pozornými
k tichým prosbám mnoha bratří
a sester,
kteří Tě ve tmě bolestně hledají
a volají po světle pravdy a teplu lásky.
Pro Tvoji nejdrahocenější Krev
prolitou za spásu všech,
dej nám milost odpovědět na Tvoje
volání,
abychom Ti v této naší době
mohli odevzdat
celý svět proměněný evangeliem.
O toto všechno Tě žádáme
na přímlovu Panny Marie,
Tvé a naší Matky,
které svěřujeme tuto naši modlitbu.*

FEB – otázky a odpovědi

Když se zajímáme o novou problematiku, bývají nám nabízeny odpovědi na nejčastěji kladené otázky. Takže:

1. Není to sekta?

Myslím, že setkání papeže Františka a jeho slova k zástupcům FEB jsou dostatečnou odpovědí. Máme prostě oživovat a prohlubovat naše farní společenství. Každé setkání je jedinečné, mění život, nic víc, nic méně.

2. Proč evangelizační, když se jen scházíte k modlitbě?

Odpověď mi nabízí kniha, kterou zrovna čtu: „Pokud chceme pohnout smýšlením světa, nezbyvá nám nic jiného než pracovat na vlastní svatosti. Svět bude pořád stejný, bude vždy jiného smýšlení, než je Kristovo, bude vyznávat jiné hodnoty než Kristovy. Přesto si tento svět váží svatých (příkladem je Matka Tereza).“ Z knihy Eliase Velly *Svatost je pro každého*.

Naším cílem není pořádat evangelizační akce nebo oslovovat lidi na ulici. Usilujeme o to, abychom neprošvihli *milost odpovědět na Boží volání* a byli *pozornými k tichým prosbám mnoha bratří a sester*, tak jak se při každém setkání společně modlíme.

O síle a účinnosti modlitby jistě nikdo nepochybuje. Věříme, že Bůh si prostřednictvím našeho snažení sám najde cestu k mnoha srdcím.

Jana Bártková

Konference o systému farních evangelizačních buněk

Na začátku června 2019 se v Dolanech u Olomouce konala konference o farních evangelizačních buňkách (FEB). A protože patřím mezi ty, kteří se v naší první blažovické buňce již pravidelně scházíme, jsem za to hodně vděčná a měla jsem zrovna volno, rozhodla jsem se do Dolan vypravit.

A to i přesto, že se mi popravdě moc nechtělo. Slovo systém mi není tak úplně sympatické. Vybaví se mi přesně nalajnovaná skutečnost toho, jak by něco mělo být a probíhat a v tom mi nebývá dobře. Byla jsem vděčná za to, že se k modlitbě a vzájemnému povzbuzení ve víře scházíme a přesvědčená, že nám malinké úpravy ve struktuře setkávání vyhovují a Pán s nimi určitě problém nemá – vždyť nejdůležitější je to, co máme v srdcích, a to je touha po růstu v důvěrném vztahu s Pánem, růstu ve vzájemné lásce, sdílení svojí víry s druhými a zájem o farnost a službu ve farnosti. Další mojí obavou byly pochybnosti o sobě. Když si představím, že bych se měla někde postavit a hlásat evangelium formou, jakou vídám na ulicích ve větších městech, tak mi vůbec není do smíchu a popravdě mě to spíše děsí! A co když se tady teď dozvím, že bychom se měli touto cestou vydat?

No prostě odjížděla jsem s tím, že si někde vzadu v koutku vyslechnu přednášky, ale rozhodně se nenechám vtáhnout do něčeho, co by se mi nějak nezdálo. S opatrností a zároveň touhou nechat se vést Pánem jsem se otevřela tomu, co přijde. A „věci“ se začaly dít.

Velmi sympatické a milé zjištění pro mě bylo a je, že celý „systém“ je a má být postavený na modlitbě. Nemáme to ve svých rukách a nesmíme podceňovat důležitost, moc a sílu modlitby. Jedině Bůh může oslovit druhé. My můžeme mít sebelepší pastorační plány, ale pokud to Bůh nepožehná, bude to k ničemu. Obrazně ře-

čeno, pokud nezaprší, na poli se neurodí (i když budeme mít nejlepší traktory, semeno,...)!

Konkrétně jsme byli vyzváni, abychom si nejlépe hned na místě napsali seznam cca 5 lidí, se kterými se v životě potkáváme a přáli bychom jim, aby mohli více (nebo nově) poznat Pána a začali se za ně denně v modlitbě přimlouvat, více se o ně zajímat, nabídnout jim potřebnou pomoc v naprosto přirozené lidské rovině a nechali na Pánu, kdy přijde příležitost, kdy jim budeme moci třeba jen krátce říci něco o pokladu naší víry. Máme tyto lidi v srdci přivádět k Pánu a stát se „lupou“, která zacílí paprsky Boží lásky na tohoto konkrétního člověka nebo do konkrétní situace. Toto má být úkolem každého člena buňky. Máme vstoupit do služby, ke které nás posílá Pán. Je to vlastně služba, ke které je povolán každý křesťan. Všichni se máme stát SVĚDKY a svědčit druhým o Boží lásce. Neznamena to ale, že musíme všichni patřit do farní buňky. Během této konference jsem mohla poznat a blíže porozumět tomu, že farní evangelizační buňky jsou jednou z cest – osvědčeným systémem, který nám nabízí cestu k růstu ve stávání se SVĚDKY. Nemusíme si tedy hned na všechno troufnout, ale můžeme vykročit na tuto cestu a nechat se vést.

Moje obavy a averze na slovo „systém“ se během této konference rozplynuly nebo spíše proměnily. Mohla jsem zahlédnout a pochopit, že tento systém není pouhým lidským dílem (na míle Bohu vzdáleným), ale moudře sestavený program, ve kterém je Bůh přítomný, a proto v různých farnostech ve světě už proměnil život mnoha lidem. Uvědomila jsem si, že FEB nám nic neberou. Spíše naopak nám nabízí bohatší a krásnější život, protože nám pomáhají otvírat se Pánu a ukazují cestu, jak v tom pomáhat druhým.

Popravdě jsem uviděla i to, že si nejsem zcela jistá, zda naši první farní evangelizační buňku můžeme skutečně již nazývat buňkou, protože nám ještě něco ze „systému“ chybí. Snažíme se ale jít tak, jak zrovna můžeme, a čerpáme z pokladů, které jsou nám nabízeny. A rozhodně jich není málo a jsme za ně velmi vděční.

Zdenka Vičarová

Putování z Blažovic do Fatimy přes Santiago de Compostela

Byl jsem požádán, abych něco sepsal o svém putování do Fatimy v Portugalsku.

Před domem – vyrážím na pout'

Vyšel jsem 23. 4. 2019, v úterý po Velikonocích. Pout' trvala 109 dní. Ušel jsem asi 3800 km. Ve Španělsku byla součástí Svatojakubské cesty také přeprava lodí, asi 10 km. Orientace převážně pomocí mobilu, kam jsem měl stažené potřebné mapy.

Vybavení: malý a velký batoh, stan, karimatka, spacák, vozík (upravená nákupní taška na kolečkách), pláštěnka, solární nabíječka mobilu, powerbanka, mobil, mušle, credencial (poutnický průkaz, do kterého se dávájí po cestě razítka navštívených míst), hůl, náhradní boty a oblečení, občanka, kreditky.

Následuje přepis SMS zpráv, které jsem každý den večer posílal domů manželce, a reakce na ně. Nastiňuji, jak putování probíhalo. V SMS je uvedeno místo nocování. U některých je poznámka s dalšími informacemi.

ČESKO

23.4. 20:48 U Pasohlávek a Brodu nad Dyjí. (JÁ)
20:48 Díky. (MANŽELKA)

RAKOUSKO

24.4. 19:48 Asi 8 km za Laa
19:52 Umíš lítat?
25.4. 19:52 Asi 2 km za Hollabrunem.
20:29 „smajlík“
26.4 19:20 12 km před Krems.
19:21 Díky.

27.4. 16:54 Máš nám psát kilometry.
20:23 Asi 20 km od Krems.
Do Linze tak 2 dny. Kilometry nevím.
20:28 Nikola a Arinka byly druhé na horské výzvě na Vysočině, 35 km.
20:30 Dobrý.
28.4. 19:52 Kousek za Ibss, chladno, hlavně po ránu.
19:54 Taky tady není úplně teplo.
29.4. 19:28 Ještě 13 km Dunaj, potom na Salzburg. Celý den kapalo.
19:40 Díky za zprávu.
19:49 Co fotky, nějak to blbne, že.
19:51 Fotky tam zatím nejsou. Je potřeba internet nebo zapnout data.
30.4. 19:50 U basiliky v St. Florianu. Zase skoro celý den popršel.
1.5. 20:40 Nemohl jsem se vymotat z Wels
20:42 Tak dobrou noc. Dneska bylo hezky.
2.5. 19:09 Ještě asi 75 km do Salzburgu.
19:12 Tak dva dny...
3.5. 19:40 Cesta jde ztuha, kopečky, přeháňky. Kontrola policie, o.k.
19:43 Ok.
4.5. 19:28 Seekirchen u kostela, prší.
19:29 A bude hůř. Má tam sněžit a mrznout.
5.5. 20:51 A dnes jsi kde?
21:00 Grossgmain, asi 15 km za Salzburgem. Hotel 67 eur. Suším.
21:01 Dobře děláš.
6.5. 19:46 Asi 10 km před Lofer u řeky Salach. NEPRŠÍ!!!
7.5. 19:54 Za St. Johann u řeky směrem na Innsbruck.
19:58 Schovej se do nějakého penzionu, ať nám nezmrzneš.
8.5. 20:31 Spím mezi dálnicí a Innem. Do Innsbrucku asi 55 km.
20:33 Mám tě pozdravovat od dětí a vnoučat.
9.5. 19:59 U Kolsass, asi 20 km před Innsbruckem
19:48 Můžeš poslat číslo na toho chlapa od peletek?

19:59 (telefonní číslo). Jmenuje se Koval.

20:00 Díky. Je tam jen v pracovní dny, nebo i v sobotu?

20:04 Nevím.

10.5. 20:17 Za Hattingem u Innu.

11.5. 20:01 Před Imst.

20:58 Sněží?

21:00 Pršelo.

12.5. 19:05 U Flirsh pod dálničním mostem. Mží.

13.5. 18:39 Právě jsme přišli z úžasného koncertu. V kostele hráli a zpívali umělci z Národního divadla v Brně. Zadarmo. Dobrovolně vstupné věnovali na farní dům.

18:46 Jsem v Langen, v penzionu. Měli byste mít fotky. Horská etapa.

20:18 Fotky tam nejsou.

21:24 Už jo?

Následovala další komunikace kolem zasílání fotek. Bezvýsledná.

Rakousko – Alpy před Innsbruckem

14.5. 20:06 10 km před Feldkirchem.

20:24 Zima, co?

20:29 Přes den bylo celkem teplo, ale na noc přidám vrstvu.

LICHTENŠTEJNSKO

15.5. 19:56 Mezi dálnicí a Rýnem asi 3 km před Trubbachem. Celý den pěkně. 2 kontroly. Přes celé Lichtenštejnsko po chodníku.

20:00 A kontroly dobrý?

20:17 První na celnici, ptaly se na cigarety. Druhá lichtenštejnská policajti. Bez problémů.

ŠVÝCARSKO

16.5. 20:09 U jezera Walensee, ne daleko Wessen. Dnes celý den

Švýcarsko – tunel pro pěší

- krásně. Omlouvám se za hrubky.
20:13 *Mám se zeptat, jestli se hýbal rošt v kamnech. Ted' se nepohybuje.*
20:27 Pohyboval (následuje řešení problému).
- 17.5. 20:04 Asi zakotvím ve Wollerau u kostela.
20:04 „palec nahoru“
- 18.5. 20:17 Včera jsem potkal kolegu Rakušana, jde z Innsbrucku. Dnes bylo zase pěkně. Byl jsem na mši v Cham. Ted' asi 2 km před Sims.
20:20 *My jsme zasadili rajčata a papriky, napekli buchty a udělali bramborový salát. Zítra má Julie první přijímání. „smajlík“*
- 19.5. 19:52 Je po menší bouřce. Jsem v Schenkon u jezera pod přístřeškem. Té Julii jsem ani nepogratuloval.
19:54 *Také tady byla bouřka.*
- 20.5. 20:24 Celou noc a skoro celý dnešek pršelo. Nocuji pod mostem u Aarwangen.
20:26 *Tady také. 16 mm. Alespoň něco. Skoro každý den trochu. Dobrý.*
- 21.5. 20:56 Asi 6 km před Arch.
20:58 „palec nahoru“
- 22.5. 20:33 U Bielersee, celý den pěkně.
20:36 *U nás celý den pršelo. Jih Německa a východ Švýcarska záplavy. Tak nějak před tím utíkáš.*
20:41 Po tom dešti byla včera řeka Aare hodně plná a i menší řeky a potoky.

- 23.5. 20:38 Celý den teplo, kratásky, tričko, pantofle. U jezera Neuchatel 46.8644027 6.86474. Čísla jsou souřadnice místa nocování
- 24.5. 20:17 Všechno dobrý, do Ženevy asi 80 km. 46.72215 6.57132.
20:18 *To je prima.*
- 25.5. 21:20 Ženevské jezero. Lije. Perfektní autobusová zastávka. 46.48577 6.36785.

FRANCIE

- 27.5. 21:08 Ženeva je za mnou. Slunečno. 46.0669 5.99435
21:09 *Tady prší. Kde jsi byl včera, jak se to jmenovalo?*
21:15 Versoix.
- 28.5. 20:31 V noci i během dne přeháňky. Některá místa poznávám. Nedaleko Motz. 45.91742 5.83810
20:32 *Tady prší...*
- 29.5. 20:55 V Yenne v campu, asi zadarmo. Kolem Rheny i kopečky. Počasí dobrý.
- 30.5. 21:08 U Labruyere. Slunečno, kopečky.
21:09 *Dík.*
- 31.5. 20:47 45.41258, 5.43714 Slunečno, kopečky.
20:59 *Ale kde jsi?*
- 1.6. 7:16 V lese.
7:17 *Nevíš ani přibližně kde?*
7:25 Le Grand Lemps přede mnou asi 5 km.
7:28 *Aby si to holky mohly zapsat „smajlík“. Ve Francii už je zase SMS za 1,90 a volání zdarma. Švýcarsko, to byla katastrofa.*
20:55 Nedaleko od Pommier de Beaureparie. Slunečno. Jsou svatodušní svátky, že?
20:58 *Až příští neděli.*
- 2.6. 17:43 *Ahoj dědo, tady Alois, máme novou trampolínu, chceš ji vidět? (poslal MMS, kterou se mně, ale nepodařilo zobrazit)*
17:46 *Jak se máš. Alois*
18:14 Právě jsem trochu pojedl sýr a chleba. Zapil vodou! Je děsný vedro, ale ještě tak na 2 hodiny vyrazím. Chatanay už je blízko.
18:20 Správně Chavanay.
18:21 *Napouštíme bazén.*

- 3.6. 21:13 Asi 5 km od Bourg Argental. Zase vedro, kopce, kamenité cestičky. Ty brambory byly postříkané.
- 4.6. 20:50 V lese nedaleko Souvignet.
- 5.6. 21:01 Araues, byl silný vítr, ted' drobně prší.
- 6.6. 6:24 *Včera jsi neměl signál?*
6:24 *Co se děje?*
6:24 *Odesílatel této zprávy se Vám pokoušel 5.6. v 17:33 6x dovolat.*
Uplynulých několik dnů jsem měl omylem na mobilu nastavený letecký režim. Moje SMS doma nedostávali. Již měli obavy, že se mně něco stalo.
- 6.6. 21:45 Le Puy en Velay. Není veřejná WiFi. Jsem v gity, teplá sprcha, 30 eur.
21:47 *Škoda, že není WiFi. Měj se.*
- 8.6. 20:25 Jsem u kaple sv. Rocha asi 10 km před Saint Alban. Minule jsem se nedaleko setkal s tím Pardubičkem.
20:43 *Včera jsi byl kde?*
- 9.6. 20:48 U kamenné zídky na pastvinách nedaleko od Puen de Mouli.
20:50 Patří Puech.
20:57 Monistrol d Allier. Především.
21:01 *Už jsem to našla.*
- 10.6. 20:27 V lese u říčky, nejbliž je La Loziere.
- 11.6. 21:36 Asi 3 km před Campagnac na stejném místě jako před 9 lety. Deštivo.

Francie – Le Puy en Velay

- 21:37 Tady je dost přes 30 stupňů.
- 12.6. 20:29 U Viviole u odpočívadla, je tady i pitná voda. Dnes nepršelo. Zítra skončím asi v campu. Pokusím se poslat ty fotky.
20:32 Fajn. My jsme se dnes přestěhovali do nového úřadu. Než dáme všechno do pořádku...
- 13.6. 19:33 Figeac. Přišel jsem pozdě, recepce je zavřená
19:35 To tam nemůžeš spát?
- 14.6. 18:37 Jsem v campu v Carajc. Posílám fotky.
18:39 Paráda! Všechny jsou poslány!
- 15.6. 21:42 Asi 6 km od Cahors u řeky Lot. Pršelo, teď už je pěkně.
21:44 U nás hrubě přes 30. Děs...
- 16.6. 20:21 Asi 2 km za Lascabanes. Ráno mlha, potom hezky. Na mši jsem byl v Cahors.
20:26 Našli jsme to.
- 17.6. 20:22 Asi 1 km před Durford Lacapelete. Vedro.
20:25 Tady dny jakž takž.
- 18.6. 21:10 V Auvillar u řeky Garone. Odpoledne vedro.
- 19.6. 21:32 V Lectoure nad hřbitovem v campu karavanů. V noci menší bouřka, dopoledne pod mrakem, odpoledne hic, před chvílí kou přeháněčka.
21:37 Tady teď taky menší bouřka. Minulý týden při bouřce spadlo půl smuteční vrby u Zadního, zbytek se musel pokácet. Byla vyhníla až ke kořenům.
21:39 To je zajímavé.
- 20.6. 19:36 V campu ve městě Condom, ten název není překlep. Počasí proměnlivé. Teď drobně prší. Pokusím se poslat fotky.
20:31 Fotky přišly.
- 21.6. 22:17 Aloisi, právě jsme s Aldama oslavili váš svátek pizzou. Kde dneska jsi?
22:23 Právě spekuluju jak se co nejdřív dostat do Španělska. Jmenovcům jsem zapomněl popřát. Jsem v campu v Eauzi.
- 22.6. 21:10 U kostela ve Vergoignanu. Ráno mlha, potom zataženo, potom krásně. Jdu po silnici, na cestičkách je bláto.
21:18 Aloisové dnes slaví druhého Aloise. Opékají buřty na dvo-

- ře. Zítra asi oslavíme třetího „palec nahoru, smajlík“.
- 21:27 Já mám jakousi sekanou, tak si ji dám nastudeno a zapiji, hádejte čím??? Vodou!!!
- 23.6. 22:07 U říčky nedaleko Samadetu. Mám problémy s tyčkou od stanu.
22:09 Dnes v noci padal zahradnický deštiček. 45 mm.
- 24.6. 21:49 Jsem v Tihl na parkovišti. Poslal jsem balíček.
- 25.6. 20:48 U soutoku dvou řek, asi 26 km od Bayonne. Tam začíná španělská část.
21:05 Takže zítra už Španělsko?
21:40 Ne, až pozítří.

ŠPANĚLSKO

- 26.6. 22:22 Na pláži mezi městy Biarritz a Bidart. Voda teplá, vlny, no paráda.
- 27.6. 21:54 Irun.
22:01 To už je Španělsko.
- 28.6. 21:20 Asi 2 km za San Sebastianem. Značení už je dobrý, večera to byla katastrofa. V Irun jsem potkal 2 Česky, sháněly credencial.
- 29.6. 21:19 Itziar.
21:21 Pozdravují tě vnoučata. Rodiče šli na zábavu.
21:33 Zítra je pouť.
21:34 A dnes pouťová zábava.
- 30.6. 21:28 Markina Xemein. Co jste měli k obědu. Předpokládám, že řízky a nové brambory. Já teď dojíždám kebab.
21:29 Včera svičkovou, dnes řízky a nové brambory. Paráda.
- 1.7. 20:57 22 km před Bilbaem. Už třetí den bylo zataženo.
20:59 Takže není úplně vedro. Tady byly teploty hrubě nad 30. Dnes vichřice a bouřka.
- 2.7. 20:54 V Kueto v parčíku. Je to předměstí Bilbao.
20:57 Balík přišel. Rozinka ho chtěla sama mermomocí otevřít. Co asi může děda posílat! Pak rychle utekla.
20:58 Ani se nedivím „smajlík“. (V balíčku byly již nepotřebné věci – oblečení a mapy. Vážil čtyři kilogramy.)

Španělsko – Finistere,
maják na konci světa

- 3.7. 21:59 V Castro Urdinales v campu. Poslal jsem pár fotek. Je problém se signálem.
22:00 Dneska je zase nějaký výpadek.
- 4.7. 22:48 V campu v Laredo. Posílám fotky. Bouřka.
22:49 Tak aspoň že jsi v campu.
- 5.7. 21:46 Santander.
22:29 Už mám fleka v parku na konci města.
22:31 To je dobře.
- 6.7. 21:35 Santillana del Mar v campu.
21:39 Holky a spol. už jsou ve Velké Bíteši.
- 7.7. 20:29 U cesty, asi 2 km před Serdio.
21:24 Musel jsem se přemístit do Serdia do albergu.
- 8.7. 22:01 V Llanes v campu. V noci pršelo, dopoledne chvíli taky, jinak většinou zataženo.
22:28 Aspoň není takové vedro.
- 9.7. 22:00 V campu u vesnice Prado. Celý den příjemně, ale na to že je léto a jsem ve Španělsku, by mělo být tepleji. I když někteří lidi se v moři koupou.
- 10.7. 21:28 Arbazal v podloubí u kostela. Dnes teplo.
21:36 Včera jsem čistila česnek. Letos je moc hezký.
- 11.7. 21:13 V Oviedu v hostelu za 30 eur. Teplo. Po camino primitivo. Do Compostely asi 310 km.
21:18 Pošli fotky.

Španělsko – v Santiagu de Compostela

- 21:50 Nedaří se.
- 12.7. 20:51 Alberg Cornellana, obec Salas. Fotky se mně zase nedaří poslat.
- 13.7. 20:43 V Tineo v albergu. V závěru mě zastihla bouřka.
20:45 *My už jsme z Prahy doma.*
- 14.7. 21:36 V horách před Sesto Valle Grande. Náročné, kopečky.
21:37 *Tak zpomal „smajlík“.*
- 15.7. 20:43 Poblíž Castro. V albergu mají plno, tak to zapíchnu vedle v kapliče. Do Santiaga 176 km.
21:36 Jsem o kapličku dál – San Lazaro.
21:38 *Do Compostely co by kamenem dohodil... „palec nahoru, smajlík“.*
21:39 a zbytek došel.
- 16.7. 21:20 135 km.
- 17.7. 21:08 Lugo v albergu. 100 km. Prosím tě: Hyacinta, František a?
21:09 *Lucie.*
- 18.7. 21:47 Alberg Alfonso II v Melide. 52 km.
21:49 *Alberg, to je poutnická ubytovna?*
21:52 Hej, 10 eur.
- 19.7. 19:13 V novém albergu ve vesnici O Pino asi 20 km od Santiaga.
23:30 *Poslalo se pár fotek.*
23:30 Fajn.
- 20.7. 12:54 Tak jsem tady !!!**
12:55 *To teda gratulujeme!!!*

„palec nahoru, smajlík, potlesk, sklenice vína“

V Santiagu de Compostela návštěva katedrály (opravuje se, omezený provoz), kanceláře, kde na základě razítek v credencialu z různých míst cesty, vystavují potvrzení o absolvování pouti. Nocleh v hotelu.

- 21.7. 12:18 Tak co máte k obědu? Já jsem si dal sendvič a pivo. Měl jsem chuť ještě na jedno, ale bylo by to blbý, aby si poutník dával dvě po sobě. Tak dobrou chuť a bueno camino.
12:38 *My máme čínu. K tomu opražené cukety na cibulce a česneku s bramborem.*
21:21 V osadě Santa Marina v albergu Pepa.
- 22.7. 22:00 Tak jsem na Finistere. Právě zapadlo slunce. Je tady plno lidí kvůli tomu. Parkoviště, kde jsme parkovali, je zaplněný karavanama. Fouká dost silný vítr. Pro stan musím najít nějaké zázemí.
22:01 *Tak si to užij!*
- 23.7. 18:32 Muxia. Moře je nějaké divoké.
18:33 V sobotu jsem poslal zbytek fotek.
18:34 *Co chceš, vždyť je to oceán.*
20:44 V albergu Arribada v Muxii za 15 eur. Poslal jsem zbytek fotek. V kostelíku na mysu byla akorát mše. Plný kostel. Zítra vyrazím zpět do Santiaga.
- 24.7. 21:11 Na louce pod vesnicí Fontecada, asi 32 km před Santiagem. Jdu po silnici. Skoro celý den zataženo.
21:52 *Prohlíželi jsme fotky.*
- 25.7. 21:51 Pedras da Veiga na hřišti. Do Fatimy 454 km. V noci a dopoledne drobně pršelo.
21:53 *Dívám se vždycky na windyty. Podle našich nejméně 35 stupňů je tam, kde jdeš, líp.*
- 26.7. 21:50 Kousek za Tivo u stezky za křoviskama. Albergy jsou plné. Počasí příznivé. 421 km.
- 27.7. 22:20 V Arcade v albergu. Dopoledne už nepršelo.
22:59 *Jsmo na koncertu Anety Langerové v Sivicích.*

- 28.7. 21:35 Asi 3 km za O Porinem na dětském hřišti. Počasí ok. 360 km.

PORTUGALSKO

- 29.7. 21:23 V Rubiaes v ubytovně za 12 eur. Vypadá to, že budu v celé ubytovně sám. Je to asi tím, že jdu opačným směrem. Počasí dobrý. Ještě 331 km
21:28 *Taky dobrý! Aspoň nikdo nebude chrápat!*
21:34 Poslal jsem fotky.
- 30.7. 22:05 Asi 2 km před Balugaes v albergu. Počasí dobrý, terén náročnější. 299 km.
22:07 *Musela jsem se smát těm davům proti tobě (na fotkách).*
- 31.7. 21:27 V Rates v albergu ve stanu. Davy se ztenčily tak na 30 lidí za celý den. Počasí ok. Ještě 264 km.
- 1.8. 22:07 Porto, alberg plný.
22:08 *Tady už je tma jako v pytli.*
23:01 Hostel za 25 eur. V Portugalsku je o hodinu míň.
- 2.8. 21:28 Escapaes u kostela. Alberg nefunguje.
21:30 *Tak k čemu je?*
21:31 Je to škola.
- 3.8. 20:34 Albergaria a-Velha v penzionu. Ještě 164 km.
- 4.8. 22:37 Oliveira do Bairro, v campu. 138 km.
22:40 *„palec nahoru“*
- 5.8. 21:59 Za Trouxemil u cesty na louce. Ještě 105 km.
- 6.8. 21:02 Za Fonte Coberta v campu (na louce). Ještě 74 km.
21:03 *Tak si to ještě užijvej.*
- 7.8. 20:47 Ansiao, rezidence Solar
20:48 *Na nás se žene bouřka.*

Portugalsko – Fatima, světelný průvod

Portugalsko – Fatima, kaple zjevení

20:50 za 20 eur. Ještě 52 km.
Tady dopoledne trochu pršelo.
20:52 Jestli se mně to podaří,
tak pošlu fotky.

8.8. 21:26 Caxarias, penzion 22,5
eur. Ještě 22 km.

9.8. **17:13 Fatima.**
17:14 Heuréka!!!

Ve Fatimě jsem se ubytoval v ubytovně pro poutníky. Nechali mě tam 3 noci zadarmo. Dostal jsem plánec poutního areálu v češtině. Ten mně hodně pomohl. Při prohlídce areálu jsem dojatý stál u panelu z Berlínské zdi, který je zde vystaven. Kdyby zeď nepadla, asi bych se do Fatimy nikdy nedostal... Zúčastnil jsem se růženců v kapli zjevení vedených v různých jazycích, mši ve velkém sále pastoračního centra Pavla VI, křížové cesty. Program všech akcí byl každý den vyvěšen při vstupech do areálu. Působivý je každodenní noční růženec v kapli zjevení a po něm světelný průvod se sochou Panny Marie za zpěvu písně Ave. Dvanáctého následovala ještě noční mše. To již se mnou byli další poutníci, kteří přijeli z domova autem. Synové Lukáš a Alois a vnoučata Alois a Tamarka. Noc na 13. 8. jsme již

Portugalsko – Fatima,
panel z berlínské zdi

společně strávili ve stanech na parkovišti. 13. dopoledne jsme se ještě zúčastnili mše na prostranství před basilikou a vyrazili k domovu. Navštívili jsme ještě Santiago de Compostela, Finisteru, několikrát se vykoupli v moři. Domů jsme přijeli 17. 8., v sobotu před pozořickou poutí. Ta shledání a společné návraty domů jsou na těch poutích snad nejkrásnější.

Během cesty byly i problémy: prasklá napínací tyčka od stanu (pomohlo několikeré zkrácení), porouchaný zip u stanu (zapínání venkovním jezdcem) a malého batohu (sepnutí karabinkou), vysypaná ložiska v kolečkách u vozíku (kousek drátu), namožená a oteklá holeň na levé noze (změna obuvi, za týden to odeznělo), pálení chodidel (odpočinek, výměna obuvi, namočení do vody), neznalost

angličtiny (gestikulace, úsměv, dost vážný handicap).

Na závěr bych se chtěl ještě pochlubit. V Rakousku jsem pozdravil staršího pána, který něco dělal u domu pozdravem Grüss Gott. On mi odpověděl Salve. Mě naskočilo salve regina a rozhodl jsem se, že se modlitbu Zdravas královno latinsky naučím, než dojdou do Fatimy zpaměti (v 70 letech asi troufalost). V mobilu mám aplikaci Kancionál, takže č. 7. Abych šetřil baterie, opsal jsem si text na papír. Učení šlo hodně ztuha, slovo po slově, veršík po veršíku. V závěru poutě intenzivněji. Učení mě pomáhalo i při chůzi. Když se zaměstná hlava, tak nohy nebolí, a cesta lépe ubíhá. Nakonec jsem to celkem zvládl a ve Fatimě, při modlitbě růženců, se znalost latinské verze modlitby hodila.

Text a foto Alois Kaláb

Cesta do Fatimy a Santiaga de Compostely

O letošních letních prázdninách jsme jeli s tatěkem, strejdou a sestrou autem pro dědečka do Fatimy. Fatima je v Portugalsku. Dědeček tam šel pěšky z Blažovic 109 dnů. Po cestě tam i zpět jsme měli několik zastávek u moře. Když jsme se koupali v Atlantském oceánu, byly ohromné tří až čtyř metrové vlny. To byla paráda!

Do Fatimy se putuje, protože se tam v roce 1917 zjevila Panna Maria. Je tam veliký poutní areál.

Na cestě zpět jsme navštívili další významné křesťanské poutní místo Santiago de Compostela.

Většinou jsme v těchto deseti dnech nocovali na parkovištích ve stanu. Jednou jsme spali u oceánu v kempu na písčinych dunách. Nejkrásnější místo, kde jsme přespali, bylo „na konci světa“ na mysu Finisterre nedaleko Santiaga.

Cesta byla náročná, ale i poučná. Poznali jsme, jak žijí a chovají se lidé v jiných státech Evropy.

Alois Kaláb IV.

Svatá Anežka Česká - nejslavnější česká světice

Česká princezna Anežka Přemyslovna je naprosto mimořádným zjevem v duchovních i kulturních dějinách naší země. Narodila se roku 1211 jako nejmladší dcera českého krále Přemysla Otakara I., její matkou byla Konstancie, dcera uherského krále Bély III.

V dětství byla Anežka vychovávána v cisterciáckém klášteře ve slezských Třebnicích a v premonstrátském klášteře v Doksech, několik let poté strávila na vídeňském dvoře Babenberků.

Postavení královské dcery ale Anežku neuspokojovalo, její touhou bylo vstoupit do kláštera a stát se služebnicí Boží – tato touha se jí splnila až po smrti otce v roce 1230, kdy si pro-

sadila rozhodnutí (po několika neúspěšných svatebních jednáních – s Jindřichem, synem císaře Friedricha II., Jindřichem III. Anglickým, císařem Friedrichem II.), že se bude plně věnovat zbožné činnosti.

V roce 1232 pak Anežka založila pro chudé a nemocné špitál sv. Františka Na Poříčí. V roce 1233 poté poblíž špitálu vznikly dva kláštery: mužský klášter menších bratří sv. Františka a ženský klášter řádu sv. Kláry (podle dochovaných listů byla Anežka se sv. Klárou v úzkém osobním kontaktu). Do kláštera klarisek pak Anežka v roce 1234 sama vstoupila a záhy se stala jeho představenou (abatyší).

V roce 1237 se Anežka pokusila o založení vlastního řádu, založeného na přísném dodržování řádových regulí františkánského řádu, ale papež Řehoř IX. neměl pro její snahy dostatek pochopení a vznik nového řádu nepovolil.

Anežka se nato vzdala hodnosti abatyše kláštera sv. Kláry a od roku 1238 pak užívala (a to až do své smrti) titul „starší sestra“ – po dobu jejího života pak zůstal titul abatyše pražského kláštera klarisek neobsazen.

Po celý svůj život byla Anežka Česká činná nejen jako členka řádu klarisek, ale též se významně zapojovala do veřejného života své doby, nemalý vliv měla mimo jiné na svého bratra, krále Václava I. Jednookého. V roce

1249 za české vnitropolitické krize se například přímo podílela na smíru mezi ním a jeho odbojným synem Přemyslem Otakarem II.

V roce 1252 vznikl z Anežčina popudu pražský klášter křižovníků s červenou hvězdou. Ten nesl rysy jediné specificky české řehole.

Anežka stála také za tím, že pohřebiště českých panovníků bylo přeneseno z kostela sv. Víta na Pražském Hradě do kláštera klarisek Na Františku.

Anežka Česká umřela 6. března roku 1282, a byla pohřbena v klášterním chrámu Na Františku.

Již nedlouho po smrti začala být Anežka českým lidem považována za světici, protože na její přímluvu se děly četné zázraky. V době husitských válek byly její ostatky ukryty neznámo kam a dodnes nebyly nalezeny. O svatořečení Anežky se snažil neúspěšně již Jan Lucemburský, později i další panovníci, ale až v roce 1874 byla Anežka prohlášena za blahoslavenou.

Teprve 700 let po její smrti ji papež Jan Pavel II. prohlásil za svatou. Stalo se tak 12. listopadu 1989 v Římě za účasti více než 8000 poutníků z Čech a Moravy. Pět dní po její kanonizaci se udál památný 17. listopad 1989, který znamenal pád totalitního režimu v Československu. Mnozí v tom vidí duchovní dar svaté Anežky.

Marta Kalábová, zdroj internet

Pěší pouť ke svaté Anežce do Prahy 5. – 13. července 2019

V minulých dnech jsem doma objevila oběžník pražského arcibiskupství z počátku roku 1989, z něhož jsem vybrala jednu větu:

„Vyzývám všechny duchovní správce, aby při příležitosti letošního svátku blahoslavené Anežky připomněli věřícím potřebu nadále se vytrvale modlit za svatořečení blahoslavené Anežky a vzpomněli též na duchovní užitek, který nám přinesl Rok blahoslavené Anežky...“

František kardinál Tomášek,
arcibiskup pražský a primas český

Výzva pana kardinála Tomáška – vytrvale se modlit – je aktuální

i po třiceti letech od Anežčina svatořečení. A také děkovat za duchovní užitek a vše dobré, co po jejím svatořečení následovalo – proto jsme velkou pěší pouť zacílili na Prahu.

Pátek 5. 7. 2019

Vycházíme příhodně na svátek svatých Cyrila a Metoděje – patronů Moravy i celé Evropy s hlavním úmyslem – za náš národ a jeho návrat k hodnotám evangelia. Po nezbytném pozhánání na cestu, které nám udělil o. David, a obvyklé startovní fotografii jsme se vydali po polních cestách přes Jiřkovice do Šlapanic a dál už po silnici

přes Slatinu do Brna. Sluníčko pěkně hřeje, ale zatím jsme plni sil. Víme, že na Starém Brně nás budou moci ubytovat až po 19 hodině, tak ještě směřují naše kroky na Petrov – v 18 hodin zde v katedrále zpíváme poprvé společně Anděl Páně, následně se dveře katedrály zavírají, takže jdeme pokračovat v našem zpívání k novému sousoší svatých Cyrila a Metoděje. Protože ještě chybí Michal a Pavel, dáváme píseň k patronům Moravy pouze jednohlasně. Působíme trochu rozruch, ale však to není naposled... Z Petrova pokračujeme dál po Pekařské až na Mendlovo náměstí k bazilice Pan-

ny Marie Nanebevzaté – přicházíme s koncem mše sv., a účastníme se krátké prvopáteční adorace. Putování zde (plánovaně) končí Maruška Lhotská. Po ubytování a prvních společných nešporách odcházejí někteří na „jedno“ do vedlejší pivnice. Přichází smutná zpráva o úmrtí Jana Strejčka, na něhož jsme pamatovali v uplynulých týdnech i v posledních hodinách zde v bazilice. Poklekáme k modlitbě Korunky k Božímu milosrdenství.

Sobota 6. 7. 2019

V sobotu v 6.30 se v bazilice modlíme ranní chvály a přidáme ještě oblíbenou 801 – Budiž vděčně velebe-na, pak snídane a úklid. V 8 hodin rozloučení a poděkování hostitelům naší oblíbenou písní nacvičenou z poutě na Turzovku – Nitida Stela (Hvězdo jasná) – čtyřhlas již funguje, protože naše řady zrána posiluje Ctibor Bártek, Michal Vošmera a Pavel Foester. Jako správní loňtáci si to hrnem Brnem přes Hlinky a Pisárky do Koutovic a dále přes oboru Holedná do Žebětína, kde se rozdělujeme na dva proudy, většina směřuje přímo na Javůrek, tři z nás jdou na plánovanou návštěvu mírnou oklikou po žluté kolem Říšovy studánky do Hvozdc. Z Javůrku jsme pokračovali po zelené přes zámek Lesní Hluboké k Devíti křížům a pak už po silnici přes Přibyslavici do Velké Bíteše. Přicházíme před šestou večerní, ještě jsme stihli na náměstí pivo a zmrzlinu. Ubytování máme domluvené na faře, i když je „pán domu“ na pouti na Velehradě. Poté, co si každý našel svoje místo, zasedáme k první společné večeři (pórková polévka + sekaná od Renaty).

Neděle 7. 7. 2019

V neděli ráno ohlašoval domovní zvonek na faře další poutnické posily – Jana a Lenku Tomášovi z Víčenic. Po ranních chválách a mši sv. v 8 hodin ve zdejší kostele jsme se vydali po silnici a dále po modré do Osově Bítýšky, kde zrovna končila mše svatá. Místní o. Jiří (Jenyš) se s námi krátce zastavil a udělil nám požehnání na cestu. Pokračovali jsme dál po silnici a chvíli před polednem jsme se zastavili k modlitbě Anděl Páně v kostele sv. Antonína Paduánského v Ron-

vě. Za horkého poledne přišla vhod přestávka u nedalekého rybníka, kterou někteří využili ke koupání. Pokračujeme po silnici třetí třídy přes Březejc do Martinic, kde kolem třetí odpoledne přijímáme (po předchozí domluvě Jany Bártkové) pozvání do domu č. p. 4 ke krátkému odpočinku. Zde se nám dostává vřelého přijetí od příbuzných „Marie z Unie“, která je momentálně s nejmladší dcerou na prázdninách u svého bratra v rodném domě. Zde se nám rovněž dostává zásadní posily – Jirka Boček přiváží o. Jana, který za námi dojel vlakem. Asi po hodinové přestávce posilnění na těle i duchu pokračujeme přes vesničku Vídeň, dále kolem vodní nádrže Mostiště přes Závist do Netína (příchod v 19 hodin). Ubytovali jsme se v místní sokolovně (na faře byli táborníci), k večeři se podávala fazolová polévka a vepřové maso. Večer společná modlitba v místním poutním kostele.

Pondělí 8. 7. 2019

Ranní chvály v místním kostele Nanebevzetí Panny Marie, mše svatá, snídane, odchod v 8 hodin do obce Černá, kde mají nový moderní kostel sv. Antonína Paduánského půdorysně ve tvaru ryby, místní nás pustili dovnitř, pomodlili jsme se tam růženec. Kolem 11 hodiny přicházíme do Arnolce – rodiště P. Josefa Toufara. Krátce jsme se pomodlili u jeho rodného domu. Dále po-

kračujeme po silnici do vesnice Stáj a pak lesem kolem krásných rybníčků. Vzhledem k následkům řádění kůrovce se nám ztratila modrá značka. Procházeli jsme zrovna kolem skautského tábora, tak nám jeden z vedoucích poradil - „shodou okolností“ to byl můj kolega – takové setkání nenaplánujete. Pokračujeme dále do Polné. Zde si užíváme polední pauzu, následuje prohlídka místního kostela včetně výkladu od místního duchovního správce, který nás upozornil na ostatky sv. Liguriáše. Dále pokračujeme přes Šlapanov (16.30) až do Havlíčkova Brodu, kam přicházíme v 19.15 a máme toho pro dnešek dost (nejdelší trasa z celé pouti). Čeká nás kuchyně v ne příliš povzbuzivém stavu, při zapnutí více spotřebičů se vyhazovaly pojistky, i náš přenosný vaříč jel pomalu... Tady trochu pracovaly moje nervy... Chlapi vytušili závažnost situace a šli raději na pivo a než se vrátili, byla připravena večeře – rajska, těstoviny, čočková polévka, zbytek sekané od Renaty. Takže se téměř vše v dobré obrátilo – až na Jirkovo koleno.

Úterý 9. 7. 2019

Ranní chvály a mše sv. v 6.30 v místním kostele, ke snídani zbytek nudlí naslano i nasladko. Následuje rozloučení s Jirkou, problém s kolenem mu nedovoluje v pouti pokračovat, což je nám všem líto, ale přijímáme to a asi

v půl deváté odcházíme na další úsek. Procházíme nejprve celý Havlíčkův Brod, dále přes opravovaný úsek silnice a pak už po stezce přes Okrouhlice a dále zase po silnici do Světlé nad Sázavou, zde si na lavičce dopřáváme oběd z vlastních zásob, či dokoupených v místním COOPu. V místním kostele sv. Václava jsme se pomodlili a zkusili zazpívat svatováclavský chorál – jdeme přece do Prahy. Dále jsme pokračovali po žluté a po modré přes Dolní a Horní Březinku, Benetice a Opatov k Nezdínské studánce, tady jsme si dopřáli krátký odpočinek a pomodlili se nově. Zdejší část Vysočiny je poměrně řídké osídlená, vesnice daleko od sebe, takový surový, ale krásný kraj. Pokračujeme dále přes Nezdín až do Číhoště – místo posledního působení P. Josefa Toufara. Ubytování jsme byli přímo na faře a v prvním patře jsme si prošli výstavu o životě P. Toufara a číhoštském zázraku. Při večeři (hovězí guláš s chlebem) nás alespoň telefonicky pozdravil p. Miloš Doležal – autor dvou knih o P. Josefu Toufarovi – s omluvou, že se za námi nedostane (O. Jan původně plánoval setkání přímo v Číhošti). Podařilo se mu však domluvit, abychom mohli přes noc do kostela. Po společných nešporách v půl desáté začíná celonoční adorace, střídali jsme se po hodině. Velmi silné duchovní místo.

Středa 10. 7. 2019

V 6.30 ranní chvály a mše svatá, snídane, odchod v 9 hodin ke geografickému středu České republiky, který se právě v Číhošti nachází. Putujeme v podstatě mimo civilizaci, po cestě se telefonem ozývá o. Konstatin z Říčan s pozváním na zítřejší večeři. Už podle telefonátu je zřejmé, že se máme na co těšit. Na moji nesmělou otázku, zda si budeme moci u něj na faře uvařit čaj, zahlaholil – Jakej čaj, na co čaj – bude pivo! Okolo druhé hodiny přicházíme do obce Zbraslavice, tady si dopřáváme polední přestávku. Marie si mezitím „odskočila“ na pohotovost – výsledek – zánět v noze, proto dále pokračuje autem a zvažuje, zda pouť neukončit, aby nebyla na obtíž, což se jí snažíme vymluvit. My ostatní pokračujeme dále po žluté přes Kamennou Lhotu do Sudějova, kde se nachází kostel sv. Anny a studánka s vý-

bornou vodou. I zde zkoušíme čtyřhlasy a už to začíná znít... Poslední dnešní úsek končí v Uhlířských Janovicích, kde jsme byli přijati ve zdejším nově postaveném komunitním centru sv. Jiljí. Do prvního patra, kde jsme mohli přenocovat, jsme se svezli výtahem... Marie a Katka mezitím uvařily lečo a jako bonus nám všem Marie poručila pivo – za to, že nám tak komplikuje život...

Čtvrtek 11. 7. 2019

V 5 hodin budíček, 6 hodin ranní chvály v kostele sv. Aloise Gonzagy, snídane, odchod v 8 hodin. Dnešní trasa měla být nejdelší, nakonec jsme ale vypustili plánovanou návštěvu sázavského kláštera, protože je z důvodu oprav nepřístupný. Po cestě se modlíme růženec, jdeme po silnici přes Staňkovice, Benátky, modlitba Anděl Páně v Oplanech, krátký odpočinek. Ve 14 hodin polední přestávka v Černých Voděradech – zde jsme si trochu zalumpáčili – navštívili jsme místní hostinec a dopřáli si pivko, ledňáky a kávu. Posilnění na těle pokračujeme dále – procházíme obcí Čína a modlíme se růženec s úmyslem za všechny nemocné. Trénujeme čtyřhlasy a užíváme si poutnické pohody, do dnešního cíle zbývají asi 4 km. Kolem půl šesté telefonát z domova se špatnými zprávami, trochu jsme se zdrželi v neznámém terénu, ale ostatní na nás počkali (díky). Do Říčan přicházíme společně v 19 hodin. Zde zažíváme poněkud příjemnější šok ve způsobu přivítání zdejšího duchovního správce – o. Konstantina (rodák z Hustopečí). Měl pro nás připraveno bohaté pohostění – pivo, steaky, sladkosti a ještě měl plno starostí, abychom měli dost. Živě se zajímal o naše putování a domluvil nám v kostele sv. Ludmily na Vinohradech prohlídku. Pozval nás i na farní zahradu a doporučil romantickou projížďku na jezeře pod farou, čehož využili Bártkovi a Švehlovi (bez úhony).

Pátek 12. 7. 2019

V 6.45 ranní chvály a mše svatá v říčanském kostele (o. Konstantin celebroidal), pak snídane, odchod, zpívání, krásná trasa po turistických značkách a asfaltkách, příchod do Petrovic cca v 11.30, zde na ragbyovém stadio-

ně odpočinek, paneláky už jsou na dohled. Pokračujeme dále – již po silnici přes Hostivař do Vršovic, na vršovickém hřbitově se modlíme za všechny zemřelé, zvláště za Honzu Strejčka, za něhož je v tuto chvíli sloužena ve Tvarožné zádušní mše svatá. Taky stíháme návštěvu hrobu mých dobrodinců z dob studia – manželů Šmerdových. Dále pokračujeme prudce do schodů na Vinohrady, zde navštívujeme kostel sv. Ludmily včetně prohlídky s místním duchovním správcem. Modlíme se korunku k Božímu milosrdenství, poté bylo venku před kostelem potřeba poskytnout jednomu z nás první pomoc při krvácení z nosu – zde pomohla zmrzlina a chlazená plechovka piva. A pak už závěrečný úsek až na Václavské náměstí, kde před sochou sv. Václava zpíváme svatováclavský chorál – nepopsatelný pocit, jsme v cíli – Bohu díky! Ještě společná fotka (zařídil vyjeveně přihlížející japonský turista) a pak už dále přes Václavák k františkánům na Jungmannovo náměstí. K poslední večeři máme tradičně nudle s mákem, k naší radosti za námi večer přicestovala vlakem Milada Plevová a Jirka Pleva (o holích). Následuje děkování (všem za všechno) – hlavně o. Janovi za duchovní vedení. Největší díky patří Bohu a tak pozdě večer poklekáme před Nejsvětější svátostí v kapli františkánského kláštera, v obětním stole jsou zabudovány cihly se jmény čtrnácti pražských mučedníků. Znovu přednášíme své úmysly, se kterými jsme se na pouť vydali, myslíme na všechny naše blízké, naši farnost, obec, náš národ, snažíme se vzpomenout na všechny, kterým jsme slíbili modlitbu. Pane, je dobře, že jsme zde.

Sobota 13. 7. 2019

Ranní chvály v 7 hodin, po snídani odchod v 8.15 v pláštěnkách, návštěva kostela Panny Marie Vítězné s Pražským Jezulátkem, procházka přes Karlův most, setkání s autobusovými poutníky v čele s o. Davidem, v 10 hodin společná mše sv. u Křižovníků. Po mši svaté jsme ještě navštívili loď kotvící u Karlova mostu s částmi Mariánského sloupu, který na svoje znovupostavení po sto letech zatím nemá patřičné světské povolení... Na nějakou větší procházku stověžatě

matičky Prahy nebyl čas, však to nebyl poznávací zájezd ale pout'. Na zpáteční cestě jsme navštívili Želivský klášter, kde jsme pobýli jak v kostele, tak v poutním hostinci, domů jsme dorazili kolem půl sedmé večer. Bohu díky!

Pěší pout' ke svaté Anežce v roce 2019 vykonali: o. Jan Nekuda (toho času děkan hustopečský), Marie Diehlová, Petr Kachel, (oba ostravsko-

opavská diecéze), Barbora a Bořivoj Švehlovi (farnost Tvarožná, Mokrý-Horákov), Jan a Lenka Tomášovi – farnost Náměšť nad Oslavou (úsek Velká Bíteš – Netín), Jan Kašpařík (úsek Blažovice-Netín), Marie Lhotská (Blažovice – Staré Brno), Michal Vošmera, Pavel Foester (Brňáci), Jaroslava Nešporová, Vladimír Kuklínek, Petr a Jiří Plevovi, Tamara Kalábová, Anežka Ka-

lábová, Kateřina Hrnčiarová, Jiří Boček, Renata Mazálková, Jana a Ctibor Bártkovi, Marta a Tomáš Řičáncovi.

Bohu díky za všechno! Za krásné společenství, za sílu, kterou jsme mohli na pouti načerpat – do dalších dnů a do těžkých zkoušek. Svatá Anežko, oroduj za nás!

*Marta Řičánková
Foto archiv poutníků*

Za svatou Anežkou autobusem

V roce 2019 uplynulo 30 let od svatořečení Anežky České. Proto se za ní vydali poutníci z našich farností pěšky do Prahy. A jako obvykle i my ostatní autobusem. Mše svatá byla v křižovnickém kostele sv. Františka přímo u Karlova mostu. V křižovnickém kostele svatého Františka (a v katedrále sv. Víta) je totiž ostatek svaté Anežky České.

Když jsme před polednem vyšli z kostela, nápad projít se po Karlově mostě jsme ihned zavrhlí. Výraz hlava na hlavě je ještě slabý. Naštěstí nám naše rodačka Alice (bývalá Put-

nová) připravila překvapení. Mohli jsme navštívit loď s nově vytvořeným Mariánským sloupem, která kotví na Vltavě vedle kláštera křižovníků. Sochař Petr Váňa, který vytvořil repliku, nám popovídal o historii sloupu, o jeho svržení, i o snaze o obnovení. Úžasné!

Na cestě zpět jsme ještě navštívili Želiv, prohlédli jsme si klášterní kostel, a ochutnali klášterní pivo z klášterního pivovaru.

Marta Kalábová

Části nově vytvořeného Mariánského sloupu

Foto: K. Štěpánek

Nalezení ostatků Anežky České

Kde se v Čechách vzaly ostatky, když přece hrob svaté Anežky dodnes nebyl nalezen?

Ostatek její spodní čelisti byl uložen v tresorech chrámu zámku Escorial u Madridu ve Španělsku. Dovezla jej tam po smrti císaře Maxmiliána I. r. 1567 jeho manželka Marie, dcera císaře Karla V. To, že v Escorialu se nachází ostatek dolní čelisti Anežky Přemyslovny, se vědělo již dávno. Potíž však byla v tom, že v roce 1936 propukla ve Španělsku občanská válka, při níž došlo k velkému pronásledová-

ní církve a vraždění kněží a řeholníků i běžných katolíků a také k drancování klášterů a jejich inventářů.

Český františkán Šimon Jaroslav Zuska, který po únorových událostech v roce 1948 za dramatických okolností emigroval do Německa, se v padesátých letech dostal do Valencie, kde žil až do své smrti. Ve Španělsku mu jinak neřekli, než „Padre Checo“ (Čeko). Slíbil kardinálu Špidlíkovi a dalším kněžím, že se pokusí ostatky najít.

Celá záležitost ale byla dosti komplikovaná, protože při občanské vál-

ce se z Escorialu ztratil inventář ostatků svatých. Pěvovor augustiniánského kláštera mu ukázal řadu skříní, ve kterých je přes 7 000 ostatků, a řadu dalších skříní, kde jsou k nim tzv. „autentiky“ neboli doklady o pravosti ostatků. Představený ale hned lakonicky poznamenal: „Velkou naději vám nedávám. Bez toho ztraceného inventáře je to jako hledat jehlu v kupce sena.“ Také P. Zuska cítil, že je to úkol nad jeho síly, ale vzdát se nechtěl. A tak seděl celou hodinu jen tak na židli, hleděl před sebe, modlil se a takřka zou-

fale přemýšlel, od které skříně by asi měl začít. Pak se ale stalo něco, s čím nepočítal. Vrzly dveře a v nich se objevil převor, na němž bylo znát rozrušení. Celý se chvěl a pronesl větu: „Věříte v Boží Prozřetelnost?“ P. Zuska se jen poušmál a odpověděl: „Vždycky jsem v ni věřil.“ Převor mu řekl: „Představte si, že právě dnes nám poštou přišla ta kniha inventáře, kterou tu už 16 let postrádáme, s průvodním dopisem, ve kterém je psáno: »Našel jsem tuto knihu a vidím, že patří do vašeho kláštera, a tak vám ji vracím...«“. Radost obou byla nelíčená a mimořádná. Ihned tedy ve španělsky psané knize nalistovali písmeno „I“, tj. Inéz, což je španělsky Anežka, a pod ním našli příslušný záznam. Ostatek byl přesně tam, kde měl být, a jeho nalezení trvalo sotva minutu! Tím P. Zuska považoval svůj úkol za splněný a předal informaci o ostatku našim historikům v Římě. Ti sice ještě nějakou dobu váhali, zda se snad nemůže jednat o nějakou španělskou světici, neboť jméno bylo přece psáno španělsky. Brzy se však i tuto pochybnost podařilo přesvědčivě historicky vyvrátit.

Dvacet let se pak nic nedělo. Koncem osmdesátých let

Padre Checo v Blažovicích v roce 2005

však již začalo být jasné, že ke svatořečení dojde brzy, a tak kardinál František Tomášek dne 6. července 1987 písemně požádal španělského krále Juana Carlose I., zda by mohl v souvislosti s očekávaným svatořečením darovat část ostatku nebo celý z majetku královského kláštera v Escorialu pro katedrálu sv. Víta v Praze. V žádosti mj. uvedl, že není znám jiný ostatek světice než dolní čelist uchovávaná v Escorialu, což v té době ještě byla pravda. Pak už vše šlo velmi rychle.

Pro relikvii doručenou takto do Prahy byl pak zhotoven stříbrný relikviář se zlatým zdobením, který je nyní uchováván v depozitu katedrály sv. Víta, Vojtěcha a Václava v Praze.

Zhruba v téže době se do Prahy dostala také zbývající část ostatku, totiž zub z dotyčné čelisti. V roce 1994 došlo k převezení relikviáře z křižovnického kostela sv. Karla Boromejského ve Vídni do tehdy čerstvě restituovaného křižovnického kostela sv. Františka v Praze, kde je umístěn v boční kapli v relikviáři ve tvaru znaku křižovnického řádu. Tak se tedy obě části ostatku ocitly opět blízko sebe.

Marta Kalábová

Mše sv. u Křižovníků

Foto Karel Štěpánek

Velká pěší pout' 2020

Již několikrát jsme zvažovali vykonat velkou pěší pout' do Jablonného v Podještědí. Odrážovala nás ale vzdálenost a s ní spojené časové možnosti. V posledních letech se totiž snažíme v daném čase ujít celou trasu pěšky a vycházet z Blažovic. Letos však bude výjimka! K ní nám pomohla sv. Zdislava, která má letos 800. výročí od narození. Narodila se v Křižanově, takže nás napadlo tentokrát vyjít právě z Křižanova. Tím se nám podařilo zkrátit délku na přijatelných plus minus 250 km. Pout' plánujeme v termínu od 10. do 18. července. V současné době zařizujeme vše potřebné, o detailech budeme průběžně informovat.

Tomáš Říčánek

Sekulární františkánský řád v Blažovicích

Co se u nás během roku událo

Třetí řád byl založen r. 1221 sv. Františkem z Assisi pro ty, kteří nemohli vstoupit do Prvního (mužského) či Druhého (ženského) řádu. Toto hnutí lidí žijících ve světě vešlo do historie pod názvem Třetí řád, nyní se nazývá Sekulární františkánský řád (SFR).

Jako každý rok jsme se scházeli jednou za měsíc v přístavbě u kostela. Duchovním asistentem našeho společenství je i nadále bratr Kapistrán. Na našich setkáních Kapistrán velmi zajímavě rozebíral vybrané části katechizmu.

Duchovní víkend jsme tentokrát neměli. Kapistrán se totiž připravoval na státní zkoušky na Teologické fakultě v Olomouci. Ty zdárně absolvoval a v létě byl promován bakalářem. V sobotu 5. října pak v chrámu Panny Marie Sněžné v Praze byl vysvěcen na jáhna. Velká část našeho společenství odjela spolu s husovickými farníky autobusem do Prahy, aby se mohla tohoto svěcení zúčastnit.

Jak funguje sekulární františkánský řád ve světě?

Sekulární františkánský řád (SFR) patří do františkánské rodiny a je tvořen „jednotou všech katolických bratrských společenství, jejichž členové, vedeni Duchem svatým, se svou profesí zavazují žít evangelium způsobem sv. Františka ve svém světském stavu, podle řehole schválené církví“. (Konstituce 1, 3).

Podle sčítání z roku 2002 má SFR ve světě asi 400 000 profesních členů.

Mezinárodní společenství tvoří všechna katolická sekulární františkánská společenství na celém světě. Je vedeno a spravováno generálním ministrem spolu s mezinárodní radou (CIOFS), která sídlí v Římě. Mezinárodní rada se schází při generální kapitule řádu. V současnosti je generálním ministrem Tibor Kauser (Maďarsko).

České národní společenství vede národní ministr František Raichel.

Blahopřejeme bratru Kapistránovi k promoci

Foto z farního dne: archiv

Místní bratrské společenství je základní buňkou celého řádu a viditelným znamením církve, která je společenstvím lásky... V něm se oživuje františkánské povolání a posiluje apoštolský život jeho členů.“ (Řehole, čl. 22).

„Bratrské společenství musí nabízet svým členům příležitosti k setkání a ke spolupráci prostřednictvím schůzek, které se mají konat co nejčastěji, jak to dovolují místní podmínky, a na nichž se mají všichni aktivně podílet.“ (Generální konstituce 53,1)

Místních společenství SFR v České republice kanonicky ustavených je 47.

Také místní společenství si každé tři roky volí svého ministra. Ministr může být zvolen dvakrát po sobě, v případě stoprocentní shody třikrát.

Naše františkánské společenství mělo volby v prosinci 2019. Na volby přijel z Prahy národní ministr Sekulárního františkánského řádu František Raichel. Tentokrát jsme se svorně rozhodli, že dáme přednost mládí. Za ministra jsme zvolili nejmladšího člena našeho společenství Tomáše Cigánka.

Marta Kalábová, OFS

Národní pouť do Říma k výročí svatořečení Anežky České

Jak jistě všichni víte, v listopadu 2019 to bylo 30 let od svatořečení Anežky České papežem Janem Pavlem II. Na oslavu tohoto výročí byla uspořádána česká národní pouť do Říma, které se ve dnech 11. – 13. 11. zúčastnily stovky českých poutníků. Hlavním úmyslem pouti bylo poděkování za dar svobody, kterého se českému národu právě před třiceti lety dostalo. V rámci pouti byla uspořádána sbírka, jejíž výtěžek byl předán papeži Františkovi během audience společně se sochou svaté Anežky vytvořenou předním českým sochařem Danielem Ignácem Trubačem. Socha byla vytvořena speciálně pro tuto příležitost z bronzu, ověněna stuhami s po-

děkováním a modlitbami. Společně se sochou byly vyrazeny památeční mince vyrobené v Pražské mincovně. Celé slavnosti se účastnilo také mnoho českých kněží, biskupů a několik zástupců z politických okruhů. Každý den byla sloužena mše v některé z nejvýznamnějších bazilik Říma. Samotná audience u papeže Františka proběhla ve Vatikánu před bazilikou svatého Petra, kde se sešlo několik tisíc lidí z různých zemí světa. Při této příležitosti měli poutníci z České repub-

Koncert chval Sboru brněnské mládeže v kostele sv. Marcelina a Petra s panem kardinálem

Foto: Daniela Bártková

liky vyhrazený přední sektor, takže měli někteří možnost být v těsné blízkosti s papežem Františkem a někteří si s ním dokonce i podali ruku. Celá akce byla velmi dobře zorganizovaná, a i když občas nebylo jednoduché dostat se na některá místa přes davy lidí, určitě si poutníci odnesli mnoho pozitivních zážitků.

Já jsem měla tu čest zúčastnit se pouti jako hudebník v rámci Sboru brněnské mládeže (SBM) pod ve-

dením Štěpána Policera. Naším hlavním výstupem byl večer chval v kostele sv. Marcelina a Petra v Lateránu, kde v první řadě jako posluchač seděl sám kardinál Dominik Duka. Jiné aktivity sboru byly např. doprovázení bohoslužeb sloužených v bazilice sv. Petra, v Lateránské bazilice nebo v bazilice Santa Maria Maggiore.

Byl to pro mě obrovský zážitek, a to nejen proto, že Řím je překrásné město plné historických staveb a příbě-

hů, ale především kvůli setkání s milými lidmi, kteří se vydali na děkovnou pout. Velmi ráda jsem se připojila k davům česky zpívajícím píseň svatého Františka ve chvílích, kdy papež František projížděl okolo našich řad na náměstí ve Vatikánu. Tyto momenty pro mě byly těmi nejsilnějšími a věřím, že si je spousta z nás uchovává hluboko ve svém srdci.

Daniela Bártková

Farní dům Šebestiána Kubínka

Dlouhodobé rozvažování a strádání finančních prostředků za účelem pořízení zázemí pro farní aktivity vyvrcholilo v roce 2018 pořízením projektové dokumentace a získáním stavebního povolení. Po požehnání staveniště poslední březnový den loňského roku byla hned následující den zahájena stavba. Po vyhloubení sklepních prostor následovala betonáž základů a základové desky. Izolaci pod obvodové zdivo a příčky jsme se pustili do zdění. Materiál jsme získali demolicí různých objektů. Po vyzdění zdí byl zhotoven věnec z armatury a betonu, na který byly položeny Miako nosníky. Vzniklé mezery jsme vyplnili cihlami (Miako). Obezдили jsme venkovní strany věncovkami a mohli jsme zalít strop betonem. Provedli jsme izolaci obvodového zdiva a položili odvodňovací drenáž zaústěnou do trativodu. Přistoupili jsme k zasypávání a hutnění prostoru mezi sklepem a terénem. K převozu materiálu jsme využili techniku.

Vzhledem k omezeným finančním zdrojům se snažíme o maximální efektivnost při výstavbě – ne však na úkor kvality. Všechny práce jsme doposud dokázali provést svépomocí, pro sklep byly využity cihly z bouračky. Dohled nad stavbou zastřešoval až do svého úrazu Lukáš Kaláb. Jsem moc rád, že i po dobu jeho dočasné nepřítomnos-

ti je na koho se obrátit o radu. Lukáš momentálně podstupuje dlouhodobou rekonvalescenci a potřebuje naši pomoc. Modleme se za jeho uzdravení – třeba i na přímluvu Šebestiána Kubínka.

Všem, kteří se dobrovolně jakýmkoliv způsobem podíleli na stavbě sklepních prostorů, patří velké poděkování a upřímné Pán Bůh zaplať. K dnešnímu dni máme navezen materiál na zdění hrubé stavby a s nástupem příznivého jarního počasí nás čeká ještě mnoho práce. Uvítáme další ochotné brigádníky – nebojte se připojit. Věřím, že s pomocí Boží, s pomocí vás farníků, dárců a všech přímluvců se nám započaté dílo podaří zdárně dokončit. A nezapomínejme se za zdar této akce modlit, protože – jak víme – bez Božího požehnání marné lidské namáhání.

„Když nestaví dům Hospodin, marně se lopotí, kdo ho stavějí, když nestřeží dům Hospodin, marně bdí strážce“ (odkaz)

Děkujeme Ti, Pane, že nám dáváš schopnosti a sílu, abychom svou prací měli účast na Tvém díle.

S důvěrou odevzdáváme do Tvých rukou stavbu farního domu. Prosíme Tě o pomoc a ochranu pro všechny, kdo se na stavbě podílí. Dej všem, kdo o stavbě rozhodují, pokorné srdce, jednomy-

slnost a odvahu. Usměřuj naše myšlenky a kroky. Dej nám dobročinné srdce a ochotu pomáhat. Dej, ať toto dílo slouží ke Tvé cti a chvále, k našemu posvěcení a užitku. Amen.

Vladimír Kuklínek

Pod vlastní střechou

(Blažovickým ke dni 10. června 1934)

Velké, dávné, zbožné přání
splnilo se v této chvíli.
dobrá srdce, pilné ruce
Boží dům si postavily.

Jaká radost srdce jímá,
jaká slast dnes plní duši,
že pod vlastní střechou Pána
celá obec cítí, tuší.

Zazní zvon na bílé věži,
jako živé srdce vísky –
k modlitbě se ruce sepnou,
neboť Bůh je jim tak blízký.

A ten kříž na vršku věže,
který z dálky vidět všude,
volá všem: Kdo věří ve mne,
věčně se mnou žítí bude!

Bohumil Šťastný

Báseň věnována blažovickým občanům u příležitosti postavení nového kostela.

Dívčí olympiáda

V sobotu 30. března 2019 se v Telnici uskutečnil turnaj dívek z modřického děkanátu. Blažovice soutěžily v obou kategoriích, mladší a starší. Měli jsme dvě družstva po šesti dívkách.

Akce začíná společnou modlitbou

a požehnáním v kostele. Zde se také rozdávají zpěvníčky, trička a další. Poté se zapálí svíčka a běží se ke sportovní hale. Soutěž začíná fotbalem. Po zbytek dne se sbírají body na stanovištích (tancování, malování, vědomosti aj.). Oběd je z vlastních zásob. Každý něco donese, a to se dá na stoly. Při jídle se pouští videa z minu-

lých ročníků. Po obědě se přesouváme do kostela na křížovou cestu a po ní v orlovně pokračuje soutěž. Některé disciplíny předvádíme ostatním. Na konec je vyhlášení výsledků. Naše mladší holky byly druhé a my páté.

Minulý ročník jsme si moc užily a doufám, že letos pojedeme taky.

Magda Bártková

Chrámová hudba v Blažovickém filiálním kostele

Nejdříve zde byl chrámový sbor i s hudbou a bez kostela (již v době Kubínkově působil v obci „Čtenářsko pěvecký spolek Velehrad!“). Zřejmě tedy působil příležitostně ve farním kostele ve Tvarožné, ale že by tam o něm byly nějaké zprávy, jsem nezjistil. Zato je několik zpráv o blažovickém sboru vedeném učitelem Fricem a doprovázeném místními hudebníky v diecézním časopise „Hlas“ v ročnících 1861 a 1863. Zprávy hovoří o „výborném doprovázení“ zpěvu poutníků a „výborném provedení mše brněnského skladatele Chmelíčka“ při diecézních poutích na Velehrad a na sv. Hostýn. To, jak někteří blažovští docházeli zpívat do tvaroženského kostela, když v Blažovicích ještě kostel nebyl, vzpomíná maminku paní Benešová.

Je proto logické, že se v blažovském kostele zpívalo od samého počátku (paní Maňákovou i tam pamatuji jako sólistku) a to nejdříve při harmoniu, na které přicházel hrát pan Müller ze Tvarožné. Brzy byly zakoupeny pro kostel starší varhany z Líšně a v roce 1943 z iniciativy pana Babušíka přestavěny na větší vyškovskou firmou. Varhany ale utrpěly ve válce zásahem granátu a byly 1959 nahrazeny těmi současnými. To již tehdy vedl chrámový sbor místní varhaník Vladimír Babušík, který vystudoval konzervatoř a později se přestěhoval do Brna, kde působil ve sboru Janáčkovy opery. S varhanečnickým nepřestal, zaskakoval v různých brněnských kostelech a vracel se do Blažovic o velkých svátcích, aby secvičil sbor a doprovodil na varhany (za mne již na ty nové). Se sborem již pracoval pan Karel Paulík a pan Babušík přijížděl secvičit sbor s orchestrem těsně před Svátky – v zimě to bývalo za nálevnou hostince v Katolickém domě (dnes „Kulturák“). Občas se secvičování sboru s orchestrem a dirigování zhostil pan profesor páter Martínek, a pan Babušík se mohl v klidu věnovat doprovodu při varhanách. To bylo tehdy, když se premiérovaly skladby pana profesora a on mohl zajistit náhradu u oltáře. S těmi premiérami to bylo tak, že novou mši nacvičily současné sbory v Blažovicích, Slavkově a v Prazi, potom společně vystoupily ve Slav-

Spojené sbory ve Slavkově pod vedením prof. Martínka, 1954

Znovu již tradičně ve Slavkově o vánocích 1973

kově i dalších kostelech, někde s doprovodem kompletního slavkovského orchestru. I v Blažovicích doprovázel sbor při velkých svátcích docela velký orchestr složený z blažovské smyčcové kapely a několika dalších místních hudebníků. O Božím těle a o floriánských hodech pak doprovázela sbor i lidový zpěv dechovka.

Běžný „provoz“ chrámového sboru byl takový, že se prakticky stále něco nacvičovalo a sbor připravoval celou mši na Vánoce, Nový rok, Velikonoce a pouť, mezi tím se zpívaly pašije, Vzkříšení, Boží tělo, Dušičky a různé příležitosti. O činnosti chrámového sboru svědčí dnes rozsáhlý notový archiv (pamatuji, že se o něj staral pan František Škrdla starší) – všechny skladby byly někdy použity a mnohé častokrát. To, že nebylo dříve snadné rozsáhlý notový mate-

riál pořídit je vidět z toho, že byl ručně opisován.

Alespoň suchý výčet kostelů, kde pamatujeme, že sbor vystupoval: Hostýn, Velehrad, Slavkov, Brno u Jezuitů a u Minoritů, Prace, Telč, Kroměříž, Drnholec (P. Soukup), Kunštát (P. Krátký), Bohuňovice (P. Knos) a také jsme si udělali výlet například do jeskyň v Rudce při zpívání v Kunštátu, nebo návštěva hodů a vinného sklepa v Dolních Bojanovicích. Na hrazení cest shromažďoval Karel Paulík odměny za zpívání ženského sboru při pohřbech a svatbách a příspěvek doprovodu, který doplňoval autobus.

Jádro ženského sboru si vůbec neoddychlo, protože zpívalo o všech pohřbech (u domu, v kostele a na hřbitově), při svatbách a o „Májových“. Když byly ženy v zaměstnání, tak zaskakoval při pohřbu dětský sbor a příleži-

točně zpíval i při mši – to ještě nebyly scholy. Při některých slavnostech vystupoval naopak samostatně mužský sbor – to byly třeba primice, nebo „civilní“ slavnosti. Já vzpomínám na Smetanovy a Dvořákovy sbory v Katolickém domě, ze kterých si otec doma přezpíval „čerstvé“ melodie, nebo třeba masarykovské oslavy s lampionovým průvodem a hasičskými fagulemi, kterými osvětlovali hasiči v parádních uniformách před školou sboru noty (taky jsem tam přednášel na pódiu nějakou básničku).

Bylo toho ještě více, tak snad přidám něco příště.

Jan Kašpařík

Malá mše VÁNOČNÍ GLORIA – Vlastimil Peška

Poslechli jsme si na „půlnoční“ a na Hod Boží trochu netradiční mši – s cimbálem a bez mužského sboru – tak by vás možná zajímalo něco o skladateli a jak k takovému počínu došlo:

Před 15 léty jsem o Vánocích ležel na JIP a čekal na vážnou operaci. Nečekaně se mně podařilo prožít svátky právě s touto mší v podání BROLNu a tranzistoráku. Hned po návratu z nemocnice jsem si umínil, že by mše měla jednou zaznít v Blažovicích a požádal pana skladatele Vlastimila Peška, jestli by něco takového bylo možno. Hned souhlasil a sděloval, že připravuje „civilní verzi“ s varhanami, smíšeným sborem a bez cimbálu. Nevím, jak to tehdy dopadlo, ale dnes, když dožrál čas, jsme se rozhodli, že se přiblížíme k původní verzi a dcera Jana Bártková

upravila notové party tak, aby je zvládli výhradně místní – i s cimbálem – a požadovaný šestihlasý ženský sbor doplnila dívčí scholou. Pana skladatele jsme trochu potrápili, protože musel pohledat a zkompletovat party pro již neexistující sestavu BROLNu, tak jsme mu i za tuto námahu zavázáni.

Kůr byl tentokrát zcela zaplněn sboristkami (19) a muzikanty s rozměrnějšími nástroji (7), všichni si to užívali a podle ohlasu se to zřejmě líbilo i vám. Nahrávku můžete snadno nalézt na farních stránkách a nás potěšila i reakce pana skladatele na ni: „...jsem potěšený, že se Vám moje mše povedla. Poslechl jsem si Váš záznam a musím konstatovat, že mě Vaše provedení mile překvapilo. (...) Pozdravujte všechny a vyříd'te jim moje poděkování.“

Podle reakcí se zdá, že se líbila i vám. Protože jsem sám byl pouhým posluchačem, tak mohu svým i vašim jménem vřele poděkovat všem aktérům i dceři Janě, kterou jsem mohl při přípravě sledovat.

Komu vám nic neříká jméno Vlastimil Peška, tak upřesňuji, že krom toho, že jako skladatel vážné hudby působil do zániku „velkého“ BROLNu jako jeho dramaturg, a po roce 1994 jako ředitel přebudoval Divadlo Rádost na avantgardní téměř muzikálovou scénu, kterou mohou se zážitkem navštěvovat i dospělí.

Panu skladateli patří dík, že svou profesí přispívá i k našemu prožitku duchovní hudby.

Jan Kašpařík

Foto: archiv a Ctibor Bártek

Proti přitažlivosti zemské do výše volím pád...

V roce 2019 uplynulo 45 let od doby, kdy byl vysvěcen na kněze Mons. IClic. Jan Daněk.

Naše farní kronikářka Ludmila Štěpánková do farní kroniky o něm zapala:

„11. května 1950 se manželům Josefovi a Františce Daňkovým narodil prvorozený syn a dostal jméno Jan.

Po něm přišli na svět ještě tři chlapci a na závěr dvojčata – dvě děvčátka. Jenda chodil do školy v Blažovicích, po-

tom ve Tvarožné a po ukončení základní školy začal studovat průmyslovku v Brně na Sokolské ulici. Po roce 1968 byl právě v tom správném věku, aby se stal jedním z nejaktivnějších mezi mládeží. Spolupracoval s Vojtěškou Mazálkovou, zapojil se do cvičení divadel, v aktivitách s dětmi a mládeží ho vždy bylo vidět v kruhu kolem pana profesora Krátkého, který v Blažovicích v rozmezí 1967 až 1968 působil.

Po maturitě nastoupil na teologickou fakultu v Olomouci a 29. května

1974 byl v Brně na Petrově vysvěcen na kněze.

Tentokrát byl již církevní tajemník vycvičen z primice P. Josefa Ondráčka. Mše sv. musela být sloužena v kostele a průvod s novoknězem nesměl být v žádném případě.

30. června 1974 byl kostel v Blažovicích slavnostně vyzdoben. A že bychom Jendu alespoň kousek nedoprovodili? To jste se, páni, přepočítali!!! Mladí vyslali zvěda a brzy jsme věděli, kdo otce Jana poveze autem. Potom už jen stači-

lo domluvit přesný čas, kdy auto vyjede od Daňkového, a kdy my mu půjdeme naproti k Mezírci. Ale jenom k rohu od hřbitova, aby nás nebylo vidět a řidič tedy nebyl nucen uhnout po hlavní silnici a jet vesnicí, aby se nám vyhnul. První plán byl ten, že obstoupíme auto a pomalu jedoucí vůz doprovodíme až ke kostelu. Ale po setkání s vozem převzali iniciativu jeho kamarádi. Otevřeli dveře, a i když se Jenda bránil, natáhlo se několik rukou a vytáhli ho násilím ven. Marné bylo Jendovo „NEBLÁZNĚTE, NECHCI, ABY NĚKDO Z VÁS MĚL PROBLÉMY.“ Bylo nám to ale fuk. Vzal jsme otce Jana mezi sebe a jako dobří kamarádi jsme s ním přišli až ke kostelu.

Prvním působištěm se pro něho stává Blansko a Poštorná u Břeclavi, kde sloužil jako kaplan 3 měsíce. Potom odešel na dva roky na vojnu. Po ukončení vojenské služby na něj čekal od roku 1976 Slavkov, kde působil opět jako kaplan a od roku 1979 nastoupil do Žďárce u Tišnova už jako administrátor. V roce 1983 mu byla svěřena Bobrová, kterou spravoval celých 26 let, i když v roce 1992 začal působit v Novém Městě na Moravě jako administrátor a před dvaceti lety se stal děkanem. V Novém Městě působí i v dnešních dnech.“

Tolik citát z kroniky.

V době, kdy Jenda vyvíjel aktivity mezi dětmi a mládeží jsme já a moje kamarádky zrovna vyrůstaly z dětských střevíčků. Samozřejmě, že jsme se těchto aktivit zúčastnily. Jenda byl veselý, bylo ho všude plno. Jedna vzpomínka: Dnes už se to zdá nepředstavitelné, ale tehdy, když měl nějaký kluk trochu delší vlasy, byl u těch star-

ších chuligán. A Jenda je měl. I u oltáře v ministrantském obleku. Dodnes si s úsměvem vzpomínám na rozhořčení jednoho staršího pána. A pak jako blesk z čistého nebe odešel do semináře. Vždycky v létě přijel na prázdniny a v různých domech (tehdy to nešlo veřejně) měl pro mládež „biblické přednášky“.

Když si vzpomínám na jeho primici, vytanou mi na mysli některé citáty, které byly napsány na primičním oznámení a na upomínkových obrázcích.

„V Kristu jsme kněžími kosmu...“, „Proti přitažlivosti zemské do výše volím pád...“ nebo „Stal jsem se bláznem pro tento svět, protože miluji Boha a člověka...“

Milý otče Jene,

i když už je to dávno, co jsi odešel z naší obce, buď si jist, že zpovzdálí neustále sledujeme Tvůj pád do výše navzdory přitažlivosti zemské. Je i nám povzbuzením, abychom občas alespoň nadskočili po Tvém vzoru. A snažíme se, i když nám to příliš nejde, po Tvém příkladu milovat Boha a člověka, i když jsme někdy právě proto pokládáni tímto světem za blázny.

Přejeme Ti zdraví a požehnání do dalších let.

Tvoji Blažováci

Další zajímavosti ze života otce Jana:

V devadesátých letech studoval psychologii na Masarykově univerzitě v Brně, v letech 1999 až 2001 kanonické právo na Katolické univerzitě v Lublinu. Působí rovněž jako soudce

a obhájce svazku Diecézního církevního soudu v Brně. Dne 15. září 2010 jej papež Benedikt XVI jmenoval Kaplanem Jeho Svatosti a v roce 2014 získal Jan Daněk cenu za celoživotní zásluhy o rozvoj a propagaci dobrého jména Nového Města na Moravě.

Otec Jan je také autorem knih *Putování k světlu a radosti (cyklus A)*, *Životem lásky k světlu a radosti (cyklus B)*, *Cestou lásky k světlu a radosti (cyklus C)*, *Sváteční slovo (cyklus A)*, *Sváteční slovo (cyklus B)*, *Sváteční slovo (cyklus C)*, *Světlo na cestu (cyklus A)*, *Světlo na cestu (cyklus B)*, *Světlo na cestu (cyklus C)*, *Slovo jako zrno a kvas (cyklus B)*, *Slovo jako zrno a kvas (cyklus C)*, *Slovo jako zrno a kvas (cyklus A)*, *Defensor vinculi neboli obhájce svazku* a spoluautorem spolu s Ladislavem Simajchlem a Miloslavem Kliszem knihy *Pohřební homilie*.

Marta Kalábová
Foto archiv

Misijní jarmarky

Milí přátelé misií,
na úvod mi dovoluji zavzpomínat na začátky „Naší misijní cesty.“ Vysokou laťku nastavila paní Vojtěška Mazálková, která pro misie žila. Po jejím odchodu na věčnost zůstalo misijní dílo v naší farnosti opuštěné. Některým farníkům časem začala misijní pomoc chybět. Zároveň bylo víc než jasné, že nemáme na to, abychom pro misie pracovali jako „Teti Vojti.“ V té době probíhaly ve Šlapanicích biblické hodiny a já se na nich poznala s velkým misijním nadšencem paní Boženou Jaškovou. Napadlo nás obnovit misijní pokladničku „Domeček“ a vybrané peníze vozit do Šlapanic. Bylo to výhodné. V Blažovicích ani ve Šlapanicích se v té době moc peněz nevybíralo. Z peněz ze Šlapanic se většinou nakupovaly potřebné věci, o které si psali lidé pracující na misijních stanicích. Z peněz od nás se platilo poštovné. Vybíralo se, ale málo. Za rok třeba jen 3 000 Kč. Když jeden rok nebylo skoro co posílat, napadlo nás udělat jednou ročně potravinovou sbírku. Vybírali jsme trvanlivé potraviny: sušené mléko, polévky, rýži, kávu, čaje, těstoviny aj. Balíčky odeslané z této sbírky došly na místo určité většinou těsně před Vánoci a podle odezvy udělaly velkou radost. Po pádu komunismu se u nás pomalu začala obnovovat Papežská misijní díla. Pro většinu misijních míst bylo lepší přijímat peněžní dary, které samozřejmě lépe využily a měly pro ně větší přínos. My jsme balíčky posílaly na dvě misijní stanice, u kterých bylo zřízení finančního účtu složitější. Proto nás misi-

onáři o pomoc v podobě balíčků prosili. Nakonec se i tam zavedení finanční podpory povedlo. Šlapanice a Blažovice začaly peníze z pokladniček zasílat na účet Papežských misijních děl. Já mezitím nastoupila do církevní školy, kde jsem omrkla misijní jarmarky. Podpořena řádovými sestrami a paní Faltýnkovou, která mně velmi pomáhala, jsme v roce 2013 vyzkoušeli na Misijní neděli náš první Misijní jarmark. Měl úspěch. Vybraly jsme 18 600 Kč. Tento výtěžek předurčil další pokračování jarmarků. Díky nim se v letech 2014 na misie zaslalo 41 700 Kč, v r. 2015 – 41 910 Kč, v r. 2016 – 60 400 Kč, v r. 2017 – 49 500 Kč, v r. 2018 – 45 600 Kč. Za minulý rok 60 400 Kč (fin. částky jsou uváděny pouze z jarmarků, nejsou v nich zahrnuty ostatní dary). Jak vidíte, jsou to nemalé částky, které by se bez jarmarků nikdy nevybraly. V každé farnosti probíhají jinak. Někde se prodávají jen koláče nebo štrůdlí, jinde mají vyhlášená témata, třeba zavařeniny, perníkové aj. Dokonce se někde pořádá farní zabijačka, plesy, divadla. U nás máme jarmarky zaměřené na to, v kterém období probíhají. Po skončení jarmarků z donesených darů nic nezbyvá a tak soudím, že naše farnost je ráda za různorodost. Na závěr bych chtěla všem, kteří se jakkoli účastníte PODĚKOVAT. Je krásné vidět radost ve vašich tvářích, když pomáháte (i když většina se snaží stát se neviditelnými, aby nebylo vidět co, kdy, kde, jak a kolik přispívá). Já myslím, že všichni odcházíme z jarmarků nějak obohaceni. Jsme dobří a nejen „Teti Vojti“ z nás má určitě radost.

Zuzana Hrnčiarová

Posíláme PULS naší diecéze!

Posláním fondu PULS je vytvořit Velkou rodinu malých dárců, do které jsou zváni všichni, kterým záleží na budoucnosti a životě diecéze a chtějí ji podporovat.

Cílem fondu je zajistit prostředky, které jsou použity především na mzdy kněží a na zajištění služeb farnosti.

V naší farnosti jsme v roce 2018 měli do fondu PULS 8 zaregistrovaných dárců - donátorů, koncem roku 2019 to již bylo 15 donátorů. Naše řady tedy pomalu rostou, pojďte se také připojit.

Podrobné informace můžete získat např. na webu - <https://donator.cz>

Eliška Švábenská

Křty a svatby v loňském roce

Loni v naší farnosti bylo jen 6 křtů. Svatba ani pohřeb z kostela nebyly.

Růžencové úterý a neděle

V našem kostele se před každou mší svatou a pohřbem modlíme růženec. Mimo to také léta v úterý a v neděli v podvečer se schází skupinka asi deseti farníků k modlitbě růžence za kněze, řeholníky, za nemocné, rodiny, duše v očistci a mnohé jiné potřeby. Víme, že v naší farnosti jsou i další společenství, kde se růženec modlí.

Protože nás při svých zjeveních po celém světě Matka Boží Panna Maria prosí o modlitbu růžence, je potřeba se stále modlit. Přidejte se k nám.

Vojtěška Plevová

Pozvánky pro mladé

Spolčo ve Tvarožné

V každé farnosti je velice důležitá aktivita mladých, a proto bych vás ráda přizvala k setkávání se společně s naší sesterskou farností ve Tvarožné. Setkáváme se většinou nepravidelně v okruhu čtrnácti dnů. Můžete se těšit na různorodé duchovní zážitky, ale také na hry, povídání a další aktivity. Pro více informací se přihlaste u Katky nebo Danči Bártkových. Doprava není problém.

Diecézní setkání mládeže

Jako každý rok, i letos se uskuteční setkání mladých brněnské diecéze s biskupem Vojtěchem Cikrlem, a to v sobotu 4. 4. 2020. Pravidelně se setkání účastní okolo 2000 mladých lidí z celé diecéze ve věku 13–26 let. Tématem letošního setkání jsou slova „Mládenče, pravím ti, vstaň“ (Lk 1,38). Součástí jsou např. workshopy, přednášky a různé další aktivity. Určitě je na co se těšit!!

Kefasfest

Festival plný hudby, dobrého jídla, a hlavně Božího slova. Letošní ročník proběhne ve dnech 19. – 21. 6. v areá-

lu bývalého kláštera Rosa coeli v Dolních Kounicích. Během programu vystoupí různé kapely, sbory a hudební soubory, ale mimo to je možné zažít např. vodní bitvu nebo se projet na lodičkách. Přespává se ve stanech vedle kláštera. Rozhodně doporučuji!

Festival United

Multižánrový křesťanský festival, který se každoročně koná v centru Vsetína. Letos proběhne ve dnech 20. – 22. 8. a moto setkání je „Všechno nejlepší“. Během celého festivalu je velmi přátelská a pozitivní atmosféra a spousta možností, jak se zapojit do programu. V případě zájmu je možné zapojit se také jako dobrovolník a pomoci organizátorům s přípravou.

MAMRE

Centrum života mládeže, hlavně brněnské diecéze, které se nachází v Osové Bítýšce. Na tomto místě je spousta možností, jak trávit čas, např. sportovní, kreativní, taneční nebo filmové víkendy. Program je vždy připraven tak, aby byly duchovní zážitky propojené s možností poznat nové přátele a zažít nová dobrodružství. Je také možné zúčastnit se různých kurzů, např. animátorského kurzu (který vřele doporučuji, duchovní obnovy nebo partnerského kurzu. Mimo tyto aktivity pořádá centrum také větší akce jako prázdninový Mamre týden, silvestr nebo podzimní a jarní prázdniny.

Více informací o jakékoli z těchto akcí můžete najít na internetu nebo se mě nebojte zeptat. Každé z těchto akcí jsem se už několikrát zúčastnila a vždy jsem byla velmi spokojená!

Daniela Bártková

Děkovná pouť do Mariazell

6. února 2018 se našemu synovi Františkovi a více či méně celé jeho rodině a přátelům obrátil svět. Těžká autohavárie na D1, převoz vrtulníkem do Bohunic a balancování na hraně mezi životem a smrtí. Boj lékařů o Františkovo holé přežití doprovázelo nejen posílání pozitivní energie od jeho sportovních přátel ale především tisíce modliteb a proseb za jeho uzdravení. Po třech týdnech nejistoty se lékaři pokusili Františka probudit z umělého spánku. Mimo už zmíněné faktory to byla jeho nezdolná vůle a sportem utužené tělo, které umožnilo, že se začal pomaličku vracet do života.

Při dlouhých večerech, kdy je člověku najednou jasno, ke komu se obracet a koho prosit (mluvím za sebe), se manželka zmínila: jestli nám Fana zůstane a vrátí se trochu do života, půjdu ještě jednou do Compostely. Vůbec jsem o tom nepochyboval, že to myslí vážně. V roce 2015 cestu absolvovala s cestovkou – posledních 130 km pěšky. Co se mě týče, ještě jsem na pěší poutě morálně nedozrál. Chtěl jsem se také nějak podílet, ale na 14 dní opustit hospodářství jsem si netroufal. Navrhl jsem proto společnou pouť na kole do Mariazell, pro blažovické poutníky známého Mariánského poutního místa v rakouských Alpách. Sám jsem v Mariazell na kole už byl na setkání se sv. otcem v roce 2004 (reportáž: Poutník r. 2004), takže po 15 letech si pouť zopakují společně s manželkou.

Po nějaké době, na jaře příštího roku, kdy se synovi opravdu dařilo se do života pomaličku vracet, jsme téma děkovné pouti opět otevřeli. Květnový termín nám zhatila moje operace ruky. V létě už byla motivace děkovné pouti za syna posílena o prosebnou pouť za neteř Aničku a tak jsme v neděli 4. srpna po mši svaté požádali otce Davida o požehnání na tuto pouť.

V pondělí 5. srpna jsme v půl sedmé ráno (pochoptelně s půlhodinovým zpožděním), vyrazili po trase Sokolnice, Židlochovice do Nosislavi. Tady jsme měli domluvenou „snídaní na vidličku“ u známých, se kterými jsme byli před sedmi lety na pou-

ti v Lurdech. Půlhodinové manko se nám stáhnout nepodařilo, takže jsme na další cestu vyrazili až v 9 hodin. Další zastávku jsme si dali v Hrušovanech nad Jeřišovku, hranice jsme překročili v Laa nad Dyjí a pokračovali do Ernersdorf. Tady jsme si dali první pětikilometrovou „naučnou zajížďku“, když správná odbočka na Tulnn byla o sto metrů dál. Moderní technologie a aplikace v nových mobilech, kterou jsme ještě nestačili řádně prostudovat, se hned za hranicemi odmlčela, takže jsme dál pokračovali podle ne moc podrobné mapy. Na rovinaté nížině si s námi pohrál protivník, kdy po usilovném hodinovém šlapání do pedálů jsme ujeli pouhých 16 km. V Tulnnu jsme přehlídli na mostě přes Dunaj nájezd na cyklostezku a přeje-li jsme ho za plného provozu po silnici pro auta. Další hodinu jsme se snažili dostat přes střed města na směr St. Pelten, až se nás ujal mladý muž a pětikilometrovým okruhem pro cyklisty nás vyvedl správným směrem. Rakušáci opravdu prokázali s námi obrovskou trpělivost.

Kolem osmé hodiny jsme se začali zajímat, kde bychom mohli přenocovat. Sjeli jsme s hlavní cesty do městečka Egelsee a tam se ptali (aby bylo jasno: sjeli jsme, ale ptala se manželka) po možném noclehu. Vše obsazeno, až ve třetím penzionku paní opět prokázala obrovskou ochotu a sehnala nám nocleh v asi 5 km vzdálené obci. Podrobně nám vysvětlila cestu, když jsme ale o kilometr dál zoufale zjišťovali kudy, najednou se objevila v autě za námi a těch 5 km nás k penzionu dovedla. Střechu nad hlavou jsme našli v obci Raipoltenbach, místní částí městečka Neulentgbach. Podle tachometru jsme ten den ujeli 210 km, takže po výborné večeři jsme zalehli k zaslouženému odpočinku.

Večerní přání a prosba, aby nám i nadále přálo počasí, nebylo bohužel vyslyšeno. Zakaboněná obloha úterního rána nevěstila nic dobrého. Že by přestalo pršet, to nevypadalo, tak jsme něco po osmé hodině vyrazili. Chyba byla, že se nám nechtělo vracet se těch 5 km na silnici, tak jsme vyrazili po cyklostezce. Čekalo nás největší

martýrium celé pouti. V dešti, mezi ku-
kuřičnými poli, v lese, polních cestách,
neznámých vesničkách, které na mapě
nebyly, jsme doslova bloudili až do půl
jedné. Opět se projevila solidarita
a ochota místních lidí, kteří se snaži-
li pomoci. Stále jsem měl snahu dostat
se k orientačnímu bodu na mapě, od-
kud bych už měl vědět cestu. Ve finále
jsme byli už o kus dál, takže místní ne-
mohli pochopit, proč chceme do Vil-
hengburku, když chceme do MZ. V půl
jedné jsme vyjeli z lesa v městečku, je-
hož název se mi zdál povědomý. Trai-
sen. Na dotaz mladíka kudy do Ma-
riazell se tento usmál a ukázal na ce-
duli pod kterou jsme stáli. C4 Maria-
zell 72 km. Lidy, sláva, to už jsme sko-
ro doma. V té chvíli dokonce přestalo
i pršet. Snažím se tu popsat trasu naší
cesty, ale kudy jsme se dostali od rána
na tento úsek, to se mi ani podle mapy
nepodařilo zjistit. Vím jen, že dál jsme
pokračovali podél řeky a železnice,
takže z toho vycházím.

Jako v pohádce nám přišel další
úsek naší pouti, i když se cesta začí-
nala pozvolna zvedat. Nádherné sce-
nérie podhůří Alp vyzývaly často k za-
stávce a focení, ale to bychom tam asi
nedojeli. Pro vyspělejší cykloturisty
už je samozřejmost kamera na přilbě
a diktafon, ale k tomu jsme zatím ne-
dospěli. Také nás zarazilo málo mož-
ností na občerstvení na tak frekven-
tované cyklostezce. Zatím cesta rych-
le ubývala, už se ale stupňovalo stou-

pání. Některé úseky jsme nezvládli
ani na převod 1-2(3), když při 1-1 už
je rychlejší chůze. Odbočkou na An-
naberg a ve vesnici Ulreisberg jsme si
najatím na cyklostezku MZ opět při-
pravili celkem pohodovou jízdu pl-
nou nádherných pohledů na zdejší
přírodu. Blíží se večer, najíždíme opět
na silnici pro auta a ukazatel nám uka-
zuje Mariazell 3 km. Ani se nesnažíme
závěrečný kopec vyjet a pokorně kola
tlačíme. Těsně před vrcholem uslyší-
me, jak se na katedrále rozezněly zvo-
ny. To nás vítají. Sjíždíme na náměstí
k bazilice, která je prvním místem ná-
vštěvy. Děkovnou modlitbu prolínají
vzpomínky jak na Fany a Aničku, tak
na všechny blízké a přátele.

Místa na ubytování v poutním
domě byla obsazena, tak nezbylo než
„vzít za vděk“ mnohem komfortněj-
ším ubytováním v hotelu Magnus pří-
mo na náměstí před basilikou. Večer-
ní procházka a opětovná návštěva ba-
ziliky byly nádherným zážitkem a od-
měnou za náročnou cestu. Tento den
jsme ujeli 160 km, kdy se projevilo do-
polední „poznávání“ rakouského ven-
kova a především závěrečné stoupání.

Středeční ráno nás přivítalo ná-
dherným počasím. Po ranní mši sva-
té jsme vystoupali na křížovou ces-
tu a odpoledne jsme vyjeli na kolech
směrem San Sebastian. Na zdejším le-
tišti jsem se zúčastnil v roce 2004 se-
tkání se sv. Otcem Janem Pavlem II.,
pod názvem „Kristus, naděje Evropy“.

Na zpáteční cestě se nad vrcholky hor
začaly kupit mraky, které nevěstily nic
dobrého. Při večerním rozjímaní v ba-
silice už se projevily každodenní sta-
rosti, jak je doma, konkrétně, co ti hra-
boši udělají s letošní úrodou brambor.
Nakonec, přece prosíme i za úrodu, že.
Mezitím se obloha zlověstně zatahla
a bylo nám dopřáno zažít pořádnou
bouři v horách.

Čtvrteční ráno se nesměle probou-
zelo a příroda i městečko se vzpama-
tovaly z nočního řádění živlů. Opar
nad vrcholky hor ale dával naději, že
se vyčáší.

Ranní mši svatou už jsme absol-
vovali v cyklistickém a kolem devá-
té jsme vyrazili na zpáteční cestu. Tu
jsme naplánovali přes vyhlášené ly-
žařské středisko Annaberg. Než jsme
se ale mohli pokochat nádherným vý-
hledem, museli jsme zdolat nároč-
né stoupání na Josefsberg a právě
Annaberg. Po krátké občerstvovačce
už jsme si mohli vychutnat nádherný,
25 km dlouhý sjezd a pokračova-
li směrem na St. Pelten. Po zkušenos-
tech z cyklostezek jsme zpáteční ces-
tu zvolili po silnici. I tak jsme si neod-
pustili v St. P. menší zajížd'ku, ale to
jen proto, že Lidy chtěla vidět, jak to
tam vypadá. Tím vždy okomentovala
moje navigační schopnosti. Provoz ne-
byl hustý, řidiči byli ohleduplní a ces-
ta hezky ubíhala. Dunaj jsme překro-
čili opět v Tullnu. Tentokrát jsme to
trošku riskli přes střed města a úsek,

který nám trval cestou tam přes hodinu, jsme zvládli za pět minut. Zato přes Dunaj jsme jeli po cyklostezce, takže jsme si ho mohli pořádně prohlédnout, včetně focení. Zpáteční cestou jsme chtěli jet přes Mikulov, takže další směr naší cesty vedl na Stockerau a Ernsbrunn. Tady, opět naslepo, se nám podařilo najít nocleh v rodinné ubytovně. Po 193 km to byl zasloužený odpočinek.

S ranním optimismem jsme vyrazili na poslední úsek naší cesty. Člověk už se cítí skoro doma, stále nám ale zbývalo přes 150 km. V Mistelbachu jsme se napojili na naši už „známou“ cestu, kudy jsme jeli před 20 lety. Tehdy si Lidy vymínila zahraniční dovolenou, tak jsem ji pozval do Vídně na kafe. Na kole. Dodnes na to rádi vzpomínáme, tak jako když po dalších 25 letech navrhla, že bychom si mohli zase někam vyjet. Hádejte, s čím přišla? S Pradědem. Další rok to bylo přes Sv. Hostýn na Sv. Kopeček u Olomouce, ale to by bylo na samostatné vypravování. Tak jako moje týdenní cykloputování na orelské pouti na Svatý Hostýn v roce 2006-7. Jednou to bylo přes Čechy a druhý rok až na Slovensko, vždy

to vyšlo přes 1100 km (rok 2006 vycházel v časopisu Orel na pokračování).

Projeli jsme Poysdorf a pomalu se blížili k hranicím. Na nájezdu na dálnici jsme potkali skupinu mladých cyklistů z Valašských Klobouků, kteří mířili také do Mariazell. Vzájemně jsme si popřáli šťastnou cestu a ujistili nás, že na dálniční úsek k Mikulovu můžeme na kole. V poslední dědině před hranicemi jsem se nabídl, že objednáme občerstvení. Slečna mi s lehkým úsměvem sdělila, že se nemusím trápit, že sem dojíždí z Hodonína.

Hodně náročný byl průjezd Mikulovem. Už tady začínala kolona zapříčiněná omezeným průjezdem přes Novomlýnské nádrže, takže jsme byli rádi, že jsme odbočili na Hustopeče. Tady jsme chtěli navštívit otce Jana Nekudu, ale na faře jsme ho nezastihli. Stejně tak jsme nezastihli doma Czachmaistrovy v Nosislavi, oběma jsme nechali alespoň pohlednici z Mariazell. Vše jsme si vynahradili v Blučině, kde jsme si naplánovali poslední zastávku u Šťastných. Přátelům z Orla, kteří nás pozvali v zimě na jejich lidovecký ples, jsme se svěřili s naším plá-

nem s tím, že se na zpáteční cestě zastavíme. Když nám otevřeli, po našich slovech „tak vám vezeme pozdrav z MZ“ konečně uvěřili, že jsme to tehdy mysleli vážně. Přátelské posezení by určitě trvalo déle, už nás ale tlačil čas, abychom se dostali včas domů. A ze zkušeností vím, že těch posledních 20 km nebývá zrovna lehkých. Chtěli jsme naši pouť zakončit u nás páteční mší svatou v půl sedmé, škoda, že zrovna ten den nebyla. Tak jsme se zastavili U Kamaráda na to poslední poutové pivo a odsud už vedla cesta k našim blízkým. Poslední den jsme ujeli 155 km, takže v souhrnu jsme absolvovali 737 km.

Jako sportovec vím, jak náročné je honit tréninkové kilometry a jak mi tato pouť pomohla v následných triatlonech. Když je ale při takovém výkonu duchovní náplň, poděkování, prosba, těžko se to vysvětluje, jak to dokáže člověka naplnit. O tom by ale určitě mohli vyprávět další blažovičtí poutníci. A že jich tu máme. Věřme, že naše společné prosby budou vyslyšeny.

Text a foto

František a Ludmila Kubínkovi

Farní den

V loňském roce jsme se opět sešli na farním dnu u kostela, a to v neděli 9. června. Je to pěkné a příjemné, věřím, že již tradiční, posezení s přáteli a sousedy. Rádi mezi sebou přivítáme i okoloidoucí a můžeme se seznámoval s nově přistěhovalými občany.

Pěkné odpoledne zahájili již tradičně naši malí zpěváci a muzikanti pod vedením Jany Bártkové.

Krásný hudební zážitek jsme dále prohloubili zážitky kulinářskými, kdy jsme si pochutnali na perfektním občerstvení od našich maminek a babiček a broukali si písničky spolu s varhaníkem Slávkem Černým a jeho keyboardem – elektronickým pianem. Odpoledne jsme nenechali zahálet ani buňky mozkové a zkoušeli jsme si buď sami nebo ve skupince znalosti o naší farnosti, přesněji o Šebestiánu Kubínkovi, nebo jsme hledali indicie a podle nich potom poznávali názvy pohádek.

V obležení byl skákací hrad a děti také plnily různé úkoly, které připra-

vila Zdena Vičarová, a na stanovištích pomáhali všichni, kdo měli chuť. Druhý pěkný hudební zážitek připravila opět naše skupina Heaven a po ní jsme vyhodnotili soutěž o naší farnosti malým dárečkem.

Děkuji všem, kteří se podíleli na přípravě i průběhu farního dne a těším se, že tato tradice bude i nadále pokračovat.

Marie Daňková

Foto Karel Štěpánek

Neodbytný Poutník se ptá Kateřiny:

Co je Katolická charismatická konference?

Pětidenní Katolickou charismatickou konferencí tvoří přednášky, adorace, neformální setkání, společná modlitba, bohoslužby i program pro děti. To vše má pomoci dětem, mládeži, dospělým či duchodcům prohloubit svoji víru a lépe ji pochopit. Celý program je dobrovolný, proto každý může konferenci prožít posvém. Můžeme strávit chvíle s Bohem, se sebou samým, někým blízkým a nebo si jen užívat atmosféru stvořenou tisíci lidmi, shromážděnými pod jednou střechou ze stejného důvodu a se stejným účelem.

Kde a kdy se koná?

Konference se každým rokem koná začátkem července na brněnském výstavišti. Letos se bude konat již 31. ročník a to 8. – 12. července 2020. Zúčastnit se však nemusíte všech pěti dní. Přihlásit se totiž dá i na jednotlivé dny.

Jak mnoho lidu konferenci navštěvuje?

V loňském roce počet návštěvníků přesáhl 8000 a z toho bylo 1600 dětí.

Kdo na konferenci může, jak a proč se zúčastňuješ ty?

Hlavního programu se může zúčastnit úplně každý, ale tzv. dětská konference, tedy zvláštní program pro děti, je určená dětem od čtyř do patnácti let.

Já se konference účastním jako dobrovolník, tedy se v týmu „citrónů“ podílím na přípravě a organizaci celé konference. Vždycky je to pro mě úžasný zážitek, a to i přesto, že vlastně pracuji. Dobrovolníkem se může stát každý starší patnácti let. Kapacita je ale omezená a zájem veliký, proto je potřeba přihlásit se včas. Při práci si rozhodně duchovního programu také užijete, takže rozhodně doporučuji.

Zvu vás tedy všechny na letošní 31. ročník Katolické charismatické konference. Pár blažováků již konferenci navštěvuje, ale myslím, že bychom letos mohli dosáhnout i vyššího počtu. Určitě si tento zážitek nenechte ujít! Těším se na vás v Brně na výstavišti.

Více informací a přihlašování na: konference.cho.cz

Katka Bártková

Katolická charismatická konference

Foto: zdroj internet

Přehled příjmů a výdajů farnosti za rok 2019

1. 1. 2019	
pokladna	15 301,00
bankovní účet	1 556 696,60
spořicí účet	3 000 000,00
celkem	4 571 997,60
příjmy	
Nájem a paušální náhrady CETIN	143 420,76
nájemné Ryšavý	17 791,00
dary fyzických osob	191 000,00
úroky	565,59
vratka z předplatného	2 259,00
kostelní sbírky	641 779,00
výtěžky ze vstupného (2 koncerty)	20 621,00
dotace od obce na farní dům	200 000,00
dotace od obce na údržbu věžních hodin	500,00
	1 217 936,35
výdaje	
bankovní poplatky	463,00
elektřina	76 723,00
plyn	41 120,00
vodné	548,00
provoz webových stránek farnosti	1 499,00
květinová výzdoba	11 095,00

Poutník - tisk časopisu	8 363,50
mzdy (výuka náboženství)	6 222,00
náboženství - pomůcky	1 869,00
opravy	500,00
předplatné	1 512,00
adopce na dálku	6 000,00
bohoslužební výdaje (svíčky, hostie)	4 541,00
daně (srážková, z nemovitých věcí)	1 202,00
výdaje na Farní dům Šebestiána Kubínka	1 431 500,95
odeslané sbírky (vyhlášené biskupstvím)	83 972,00
příspěvek do fondu PULS	29 193,00
příspěvek na provoz děkanství	1 500,00
	1 707 823,45

31. 12. 2019	
pokladna	72 307,00
bankovní účet	1 009 803,50
spořicí účet	3 000 000,00
celkem	4 082 110,50
saldo 2019	-489 887,10
Marta Řičánková	

Pro farnost Blažovice připravila redakční rada ve složení:

Pavel Paták, Marta Kalábová, Jan Kašpařík.

Poutník také na: <http://farnostblazovice.webnode.cz/>